

„De még most is így szól az Úr: Térjetek meg Hozzám teljes szívetek szerint; böjtöléssel is, sírással is, kesergéssel is.” Jól2,12.

Hogyan
építheted be
a **BÖJTÖT**
lelki életedbe?

ELŐSZÓ

Életjelek. A fagyos, dermedtő hideg és szürkeség, a csend, az elrejtőzés, a visszahúzó időszakát kezdi felváltani az enyhébb, mármár a tavaszt sejtető melegebbet és világosságot adó napfényes lét. Az Élet szeretetének jelei a természetben is megtapasztalhatóak látva a sok kihajtott növény kezdeményeket. Öröm rájuk nézni. Ez a még télies hideg, és a sok tekintetben kibontakozás előtti, egyben év eleji hónap a böjti napokat juttatja eszembe. A szükség meglátása, döntéshozás, lemondás és egyben megújulás lehetőségét teszi lehetővé. Böjtölni úgy valakiért, hogy lemondok valami olyasvalamiről az életemben, ami nagyon nagy lemondással jár. Szenvedni a másikért? A Szeretetért. Istennek felajánlva. „Szükségemben az Urat hívtam, és az én Istenemhez kiáltottam; szavamat meghallja templomából, és kiáltásom eljutott füleibe.” Zsoltárok 18,7.

Áldott és örömteli olvasást kívánok a szerkesztői csoport nevében!

szerk.

Tartalom

- 3 Modern böjt
- 4 A böjtbről, avagy: Enni, vagy nem enni?
- 5 „...Valóban így vannak-e ezek...?” Ap. csel.17,11c
- 9 Bizonyágtételek
- 10 Csak egy perc
- 15 Szeretetszolgálat
- 16 Ifjúsági csoport
- 18 Egyháztörténet
- 20 Jó Pásztor Óvoda
- 21 Művészetről keresztyén szemmel
- 23 Alkalmaink

Köszönjük, ha adományával támogatja a lap folyamatos megjelenését!

Felelős kiadó:

A Hajdúböszörmény Kálvin téri
Református Egyházközség
2020./3. Böjt
www.hbrefkalvinter.hu

Felelős szerkesztő: Somogyi László **Szerkesztette:** Somogyiné Gyüre Mária

A szerkesztő munkatársai: Dobó Tímea, Karácsonyi-Kis Lászlóné, Nemes Vitold József, Osváth Tamás, Osváthné Katona Zita, Rácz Gábor, Szabó Anita, Tóth-Serbán Orsolya

Fotó: Juhász Csaba Gábor, Molnár Katalin, Monoriné Venczel Katalin, Somogyiné Gyüre Mária, Tiliczki Imre

Tördelés és nyomdai szerkesztés: Litográfia Nyomda, Debrecen

Postacím: 4220 Hajdúböszörmény, Kálvin tér 19.

Telefon/fax: 52/561 325 * **E-mail:** hbrefkalvinter@hbrefkalvinter.hu * **Web:** www.hbrefkalvinter.hu

Bankszámlaszám: 10400346-00026767-00000000

Szeretettel várjuk észrevételeit, ötleteit, írásait!

MODERN BÖJT

„Nekem az olyan böjt tetszik...” (Ézs 58,6)

köpdösik s végül a legmegalázóbb módon kilökik a földön élők sorából. Az Atya böjttől, a Fiú böjttől, s a Szentlélek is csak annyit tesz, hogy néha-néha jelzi: óriási hatalomról, teljesen jogos igazságszolgáltatásról, abszolút megérthető revansról mondott le az Isten Fia – érted! Érted? (Ján 3,16)

Ha értjük is, alig gyakoroljuk a böjtöt. Pedig csak mi veszítünk vele! Gondold át ezen a Húsvét előtti 40 napon, miről mondhatnál le, mit hagyhatnál ki akár végleg, de legalább egy-egy időre az életedből, hogy e „veszteséget” maga a feltámadott és sokat böjtölt Úr Jézus Krisztus a maga gazdagságából a javadra fordíthassa? A böjt, „ami Neki tetszik”, lelki életed gazdagodását munkálja! (2.Kor 8,9) A böjt Őfelé, és a másik ember felé is mélységben formálja át a kapcsolatodat. A „minőségi idő”, amire a böjt felszabadítja „időtlenül” és idétlenül rohanó életünket, lelki gyümölcsök sokaságát teremhetné földi pályánk során. Gyertek, éljünk vele!

Erősítse hitünket és odaszánásunkat Füle Lajos elgondolkoztató, szép verse:

Ha ezt megérted

*Ha ezt megérted, szebb lesz a világ,
és gazdagabb lesz számodra az élet:
titok se fáraszt, és kétség se bánt,
mindent megértesz,
hogyha ezt megérted.
Akkor leroskad benned a miért,
elcsöndesülnek lázas keresések:
amennyit hiszel, annyi a tiéd!
Mindent megértesz,
hogyha ezt megérted.*

Somogyi László
lelkipásztor

Képzeld el egy világot, ahol nincs mobiltelefonod, de van időd és belső csended, hogy Isten vezetését megérted... Nincs televíziód, de van naponta több elcsendesedésed, amikor Bibliát olvasva Isten üzenetét fürkész a lelked, nincs interneted, de van élő, személyes kapcsolatod, boldog és örvendező imaéleted, amely által valóságosan megtapasztalod a Szent, a Hatalmas, a szerető Isten átölelő jelenlétét a mindennapjaidban.

Képzeld el egy olyan életet, ahol nem kell téroró (sem mobilos, sem wifis), hogy lelked érintkezzen a másik lelkével, hogy megoszsd valós örömeidet és valós fájdalmadat a másikkal, akit szeretsz. Ahol nincs egyetlen műszaki eszköz sem a kezéd ügyében, csak ölelő karod, torzítatlan hangod és valóságos emberi kisugárzásod. Ahol photoshopmentes képed helyett bőröd érintése és annak illata jelenik meg, nem

virtuálisan, hanem valóságosan a másik számára, aki érzi is és nem csak látja a messengeren, hogy keresed, s hogy hiányzol neki. Hiszen nem csak egy-egy rövid, odalökött üzenetre becsül, hanem téged magadat kíván megtapasztalni, hallani és látni, gesztusaidból, szótlannul is beszélő tekintetedből többet megérteni és megérezni, mint amit valaha is a média vagy egy technikai eszköz közvetíteni képes...

Képzeld el egy olyan élő Istent, aki kilép a komfortzónájából (merthogy itt kezdődik a böjt!), s megüresíti magát, elhagy számtalan lehetőséget, élményt, kényelmet és pihépuha kényeztetést, lemond minden dicséretéről, jogos önvédelemről, karakán kiállásról, angyalseregek segítő készenlétéről, a mindenhatóság biztonságáról, s átadja Fiában a kegyelmét neked. 33 év kőkemény böjt, amikor a Fiú apró gyermekként a világra jön, kiszolgáltatottan szenved, lenézik, kinevetik, meg-

A BÖJTRŐL, AVAGY: ENNI, VAGY NEM ENNI?

„Hiszen az Isten országa nem evés és ivás, hanem igazság, békesség és öröm a Szentlélekben...”
Római levél 14. rész 17. vers

A mikor a böjti ünnepkörre gondolunk, joggal emlékezünk vissza Krisztus negyven napos pusztában való tartózkodására, és az ott történt megkísértésre. Ebben az időben erre emlékezünk, de ez jóval több, mint visszaidézése egy régi történetnek.

A böjt ugyanis kegyességi gyakorlat, ami Isten népének az életében mindig is jelen volt. Már az Ószövetségben láthatjuk, hogy Isten olykor böjtöt rendel el a nép, vagy egy társaság körében azért, hogy megtisztítsa, felkészítse őket egy nagyobb feladatra.

Krisztus maga is böjtölt, ahogy már említettem, de amikor a szolgálatát végezte se ő, se a tanítványai nem végezték ezt a gyakorlatot, viszont arra utalást tesz, hogy amikor ő már nem lesz itt ezen a földön az ő tanítványai is böjtölni fognak: „*Jézus így válaszolt: Kívánhatjátok-e a násznéptől, hogy böjtöljön, amíg velük van a vőlegény? De jönnek majd napok, amikor elvételük tőlük a vőlegény, akkor azokban a napokban böjtölni fognak.*” (Lukács 5, 34-35).

A korai egyházban megvoltak az ún. böjti napok (általában szerda és

péntek), amikor nem lehetett húst fogyasztani. Valamint a nagyböjti időszak, ami hamvazószerdától nagyszombatig tartott. A hamvazószerdá onnan kapta a nevét, hogy az előző évi virágvasárnap barkáit elégették, és annak a hamujával egy keresztet rajzoltak a hívők homlokára ezekkel a szavakkal: „Emlékezzél arról, hogy por és hamu vagy!”. Ez jelentette a böjt kezdetét.

A reformáció korában Zwingli Ulrik kritizálta a böjti gyakorlatot, ezért ő és társai 1522-ben füstölt kolbászt osztogattak Bazel város utcáin, mivel abszolút bibliai alapon meg voltak róla győződve, hogy a böjti húsevés nem üdvösség kérdése.

Mégis akkor hogyan ünnepelhetjük jól a böjtöt? Úgy, hogy Krisztusra figyelünk, hiszen ez a böjt lényege. Egy kedves professzorom mondta azt mindig: „A böjt imádság nélkül csak fogyókúra!”. Ugyanakkor elmondhatjuk, hogy a böjtben, mint gyakorlatban teljes szabadságunk van. Nemcsak a böjti időszak alatt gyakorolhatjuk, hanem bármikor, és nem feltétlenül bizonyos ételekről, vagy italokról kell lemondanunk. A budapesti Lónyay utcai Református

Gimnázium például úgy épült fel, hogy az emberek „református böjtöt” tartottak, pl. a diákok lemondtak a fagyaltjukról, a cselédlányok a mozijegyükről, hogy annak az árából támogatásuk az iskola létrejöttéig.

A böjt nem más, mint az irgalmaság gyakorlása: „*Nekem az olyan böjt tetszik, amikor leoldod a jogtalanul fölrakott bilincseket, kibontod a járom köteleit, szabadon bocsátod az elnyomottakat, és összetörsz minden jármot! Oszd meg kenyeredet az éhezővel, vidd be házádba a szegény hajléktalant, ha meztelen embert látsz, ruházd fel, és ne zárkózz el testvéred elől! Akkor eljön világosságod, mint a hajnalhasadás, és hamar beheged a sebed. Igazságod jár előtte, és az Úr dicsősége lesz mögötted.*” (Ézsaiás 58, 6-8).

Ennek a szellemében kell végeznünk a böjtöt! Azzal talán sokkal többet teszünk, ha lakatot teszünk a szánkra, amikor valakit meg akarunk bántani, mintha nem ennék húst negyven napon keresztül.

Koncentráljunk Krisztusra! Szánjunk rá időt, és akkor a böjtünk is teljes lesz!

Rácz Gábor

„...VALÓBAN ÍGY VANNAK-E EZEK...?” AP.CSEL.17,11C

A MEGVÁLTÓ ISTEN

Kálvin János: Institutio II. kötet (1-9. fejezet)

Az Institutiot forgatva, újra eszemben jutott, hogy nekünk, református lelkipásztoroknak többet kellene idéznünk Kálvint. Talán nem annyit, mint ahogy evangélikus testvéreink teszik Lutherrel, de személyes megtapasztalásom, hogy Kálvin milyen megelevenítő hatással van a hívő ember lelki életére, s hogy mennyire pozitív értelemben eszméleti teológiai gondolkozását. Emlékszem, amikor a néhai szentmártonkátai kollégánk (id. Vizi István) megvallotta: „Fiatalként az Institutiot olvasva egyszer csak így kiáltottam fel: Ez az, én is ezt hiszem, csak nem tudtam ilyen jól megfogalmazni!”

Kálvin személyét és teológiáját jó lenne meg is tisztánunk többféle rátapadt előítéllettől és sztereotípiától: „szigorú volt”, akár „igazságtalan” is, - s máris tudnánk idézni a Szervét pert, vagy az úrvacsorától való eltiltások esetét. De pl. vannak, akik azért neheztelnek rá, mert száműzte az orgonát a templomokból, holott pl. Dr. Bódis Tamás a Kálvin emlékévek záróünnepségén (2014.10.18. Bp. Kálvin tér) rámutatott, hogy csupán az valós, hogy Kálvin korában a többszólamú zene hiányában az orgona, mint kísérő hangszer szerepe elenyészett és számos gyülekezet elhanyagolta vagy akár el is adta az orgonáját.

Hogy tisztuljon a kép és közelebb kerüljünk a valóságos Kálvinhoz, mint hívő emberhez, illetve korszakalkotó teológushoz - érdemes elolvasni Marilynne Robinson „A gondolkodás szabadsága” című könyvét. (Kálvin Kiadó 2018) A szerző olyan emberi, történelmi és egyházpolitikai háttérrel tár az olvasó elé, ami által egy sokkal realisabb, barátságosabb, ugyanakkor Krisztus mellett szenvedélyesen elkötelezett teológusra mutat rá. - Szerintem az Institutio szerzője a valóságban sokkal inkább ilyen lehetett.

Kálvin életének és teológiájának meghatározó hatását jól mutatja az

is, ahogy a halála után 54 évvel megfogalmazott Dordrecht kánonokban visszaköszön. Nem véletlenül neveztek el ezeket a téziseket a kálvinizmus öt pontjának. Felidézem őket, mert az Institutio 2. könyvének bemutatásakor egyértelműen visszatükröződnek majd: 1.) Teljes romlottság; 2.) Felítélet nélküli elhívás; 3.) Korlátozott engesztelés; 4.) Ellenállhatatlan kegyelem; 5.) A szentek megtartatása. (vö: www.hbrefkálvinter.hu Aktualitások/Tanítjuk/Öt megrendítő tétel)

Jelen ismertetőben az Institutio 2. könyvének első kilenc fejezetét és azt is csak nagy vonalaiban tudom bemutatni, de mindenképpen szeretnék mindenkit bátorítani, hogy vegyük kezünkbe a művet és tanulmányozzuk át részletesen. Építő és megelevenítő Kálvin szenvedélyes hite, amellyel maximálisan tiszteli és elismeri a teremtő Isten szuverenitását, s ugyanakkor mélységesen bízik megváltó Urának szeretetében. Meggyőződésem szerint teológiájának erejét éppen az a ragaszkodás alapozza meg, amellyel a Bibliához, mint Isten Igéjéhez fordul, s azt egyértelműen a teológiai argumentáció végső tekintélyének tartja. Ezen a biztos alapon állva száll szembe a tévedésekkel és veszi fel a lelki-teológiai harcot bármely tévelygéssel szemben, amely eltorzítani akarja Isten igazságát, üzenetének, az evangéliumnak valós tartalmát. Az önmagát Igéje által kijelentő teremtő, megváltó és megszentelő Isten mellett bátran száll vitába, mert belső, személyes meggyőződésévé lett, hogy a Biblia Istene egyszerre abszolút szuverén és abszolút kegyelmes: A bűnt valóban gyűlölő, az embert pedig a legnagyobb áldozat árán is megmenteni szándékozó Úr. Olyan Uralkodó azonban, aki megalkuvás nélkül kijelenti az ember tehetetlenségét önmaga megváltására, s azt is, hogy egyedül az Ő kiválasztó kegyelme tudja megmenteni. Kálvin számára nem derogál Istent abszolút

uralkodóként látni és láttatni, aki a teremtésben, a törvényadásban, az evangélium megfogalmazásában és megmentő tervének megvalósításában is tökéletesen szuverén. Nem probléma az Isten előtti meghódolás szükségességének hirdetése, mert ő maga már meghódolt előtte, s épp ekkor látta meg kegyelmes arcának ragyogását. Kálvin – bár saját megtéréséről nagyon visszafogottan ír -, teljesen átadta magát az ítélő, igazságos és egyben irgalmas Istennek. Ez adja teológiájának az erejét és máig ható érvényességét!

1. fejezet: Ádám bukása és lázadása miatt az egész emberi nemzetség átok alá vettetett, és az eredeti állapottól elfajult; az eredendő bűn; Világossá teszi Kálvin, ami egész teológiájának esszenciáját alkotja: Minden tudásunk lényege az élő Isten és önmagunk helyes megismerése.

Önmagunk ismeretéről megjegyzi, hogy két dolgot kell világosan látnunk: milyen kiváló lenne a természetünk, ha sértetlenül maradunk, s hogy milyen nyomorult állapotba jutottunk Ádám bukása után. Ennek átérzése porba kell, hogy sújtsa minden dicsőségünket és önbizalmunkat, s szegyetlenjes alátra kell, hogy késztesen minket. Szent és tiszta étellel törekedhettünk volna a boldog halhatatlanság felé, ehelyett az önimádat posványába süllyedtünk. A bűneset óta az emberi természet semmit sem kíván jobban, minthogy hízelgés kényeztesse. S ha jön a dicsőítő beszéd (pl. a hajdúböszörményi polgári temetéseken), amely hízelkedésével felcsiklandozza az ember szívében óhatatlanul is felcsapó kevélységet, - nincs is annál nagyobb kéj. (2.1.2) Elveszítettük eredendő méltóságunkat, de az utána vágyakozó sóhajtozás megmaradt. Az első átgondolni való tehát az, hogy mennyire nem megvetendő ajándékokkal ruházott fel Isten, ami az Ő tiszteletére kellene, hogy indít

son, - a másik pedig, hogy milyen iszonyatos rombolást vitt véghez a természetünkben az elfordulás és az elszakadás.

Kálvin itt is, mint ahogy többször teszi, Augustinust idézi, aki a büszkeséget nevezi minden rossz gyökerének. Kálvin hozzáteszi, hogy Ádám bukásának másik okát abban látja, hogy az ördögi hazugsághoz hajolt. Mert ahol megvetik Isten Igéjét, mint igazságot, ott megszűnik az iránta való tisztelet is, hiszen sem Isten fensége nem áll meg közöttünk, sem tisztelete nem marad meg sértetlenül, ha nem csüngünk szaván. Vagyis a lázadás gyökere a bizalmatlanság volt Isten kijelentéseivel szemben. Ezáltal Ádamból kitöröltetett a mennyei képmás, s ezáltal nemcsak egyedül ő szenvedte el ezt a büntetést, hogy ti. a bölcsesség, az erény, a szentség, az igazság és az igazságosság helyébe, amelyekkel Isten felékesítette, förtelmes betegségek: vakság, tehetetlenség, tisztátalanság, hiúság és igazságtalanság léptek, hanem utódait is mind belekeverte és bele-süllyesztette ugyanezekbe a nyomorúságokba. (2.1.5)

Ugyanakkor Kálvin az eredendő bűnt, mint állapotot, nem nevezi ontológiai értelemben az ember jellemzőjének, a megszülető emberi életet, illetve lelkeket nem nevezi romlottnak teremtettnek, hanem fertőzéshez hasonlítja a bűnt, amely Ádám óta minden nemzedéket megromlott. Az emberi lélek tehát nem eredendően rossz (nem rossznak teremti az egyes embert Isten), hanem elveszett, merthogy mindnyájan a bűntől megfertőzve születünk. Ádám minden utódára érvényes, amit a Jób 14,4 így ír: „Mert ugyan ki adhat tisztát a tisztátalanból? Senki.”

Kálvin Jézust is, mint mennyei Bírót idézi, aki ezt tanítja: „Ami testtől született, test az” (Jn 3,6) ezért - folytatja a reformátor - az élet ajtaja mindaddig mindenki előtt be van zárva, amíg újjá nem születik. (2.1.6)

2. fejezet: Az ember most meg van fosztva akarati szabadságától, és nyomorult szolgaságnak van alávetve. Mi maradt meg vajon az embernek, akit a bűnbe esés kiforgatott minden dicsőségéből? Hiszen amikor a tisztelet legmagasabb csúcán állt azzal,

hogy Isten képmására teremtett, akkor sem a saját jósága, hanem az Istennel való közössége miatt volt boldog. Akkor vajon mi lehet a sajátja, illetve képessége, amikor a legnagyobb gyalázatba száműzetett?

Kálvin vitába száll az ókori filozófusokkal (Platon, Cicero és mások nézeteivel), akik azt állították, hogy az erények és a vétkek a hatalmunkban állnak, vagyis a szabad akaratunkon múlik, hogy melyiknek engedünk teret az életünkben. De Chrysostomossal és Hieronymussal szemben is inkább Augustinus mellé áll, aki vitatja az ember szabad akaratát az üdvösség elnyerésére nézve. A reformátor így fogalmazza meg a meggyőződését: „Minden kétségen felül áll, hogy az ember szabad akaratát nem elégséges a jó cselekedetekhez, hacsak nem segíti a kegyelem, méghozzá az a különös kegyelem, amelyet csak a választottak kapnak ajándékkul az újjászületés által.” Majd hozzáteszi a rá időnként jellemző maliciózus megjegyzést: „Nem foglalkozom ugyanis azokkal a tébolyultakkal, akik azt karattyolják, hogy mindenkinek egyformán és különbség nélkül adatik a kegyelem.” (2.2.6) Végül Augustinus tézisére hivatkozik, aki nem habozott az akaratot szolgáinak nevezni. S ugyancsak őt idézi, amikor így ír: „Az élet fája Krisztus, s ha valaki kinyújtja érte a kezét, élni fog; a jó és a gonosz tudásának fája pedig az akarat szabadsága, s aki arról, Isten kegyelmétől elszakadva gyümölcsöt szakít, meghal.” (2.2.9)

A 2. kötet elején felvetett önismertetről így ír összefoglalóan: „Az önismeret folyamatában az halad előre a leginkább, akit a maga nagy-nagy nyomorúságának, szegénységének, meztelenségének, gyalázatának a tudata teljesen lesújt és összetör.” (2.2.10)

3. fejezet: Az ember megromlott természetéből csak kárhözatra méltó dolog származhat

Kálvin következetesen komolyan veszi a bibliai kijelentéseket. Ha Pál azt írja, hogy „nincs, aki jót cselekednék, nincs egyetlen egy sem” (Róm 3,12), akkor meggyőződése szerint valóban az ember teljes romlottságával kell számolnunk. Elemezve több igehelyet (Róm 8,6-7; Ef 4,23; Ef 4,17-18; Ézs

60,2; Zsolt 62,10) levonja a biblikus konzekvenciát: „Csalárdabb a szív mindennél és gonosz az.” (Jer 17,9) Vagyis az emberi természet mindörökké és javíthatatlanul megromlott. Ha pedig ez az emberi nemzetség továbböröklődő „ajándéka”, akkor hiába keresünk a természetünkben bármi jót. (Ins.2.3.2) Elismeri, hogy nem mindenkin egyformán mutatkozik meg az áteredő, Ádamtól öröklött romlottság, de a Róm 3,10-18 alapján állítja, hogy ha isteni vagy emberi törvények nem korlátoznák és tartanak féken az emberi természetet, akkor bármelyikünk képes lenne akár a legnagyobb gonoszságokra is.

Az emberi mértékkel igaznak, erkölcsösnek és jónak tartott életkek kapcsolatban pedig megjegyzi, hogy ott elve hiányzik az igazlelkűség legfontosabb összetevője (ti. hódolat a szuverén Teremtő előtt), ahol nem törekszenek Isten dicsőségének felragyogtatására. Ez viszont eleve nincs meg azokban, akiket Lelkével nem szült újjá. (Ins.2.3.4)

Azt állítja ezzel Kálvin, hogy az újjászületés nem magát az akaratot törli el, vagy éppen hozza be az emberi életbe, hiszen az természetünkönél fogva a sajátunk, hanem azt mondja, hogy az akarat a rossztól (az Isten nélkülítől), amit addig tudva-tudatlanul követett a jóhoz fordul. Kálvin meggyőződése, hogy ezt az átfordulást teljes egészében Isten cselekszi meg, hiszen magunktól ennek még elgondolására sem vagyunk alkalmasak Pál tanítása szerint. (2Kor 3,5) Isten nemcsak segíteni akarja a gyenge akaratot, vagy csupán kijavítani a torzulást, hanem teljes egészében bennünk akar munkálkodni. (Ins.2.3.6) Egyedül Isten akaratától függ és nem a mi érdemünktől, ha az emberi akarat a jó irányba fordul és a fordulat után állhatatos marad. Augustinusra hivatkozva így foglalja össze a látását: „Az embernek csak ennyi marad a szabad akaratból: Az akarat nem szabadságával szerzi meg a kegyelmet, hanem kegyelemmel a szabadságot! Kegyelem nélkül sem Istenhez térni, sem Isten mellett megmaradni nem tud; kegyelem által képes arra, amire képes.” (Ins.2.3.14)

4. fejezet: Hogyan munkálkodik Isten az emberi szívekben?

A Jób elleni csapás példájából kiindulva Kálvin szellemesen és eszméltető módon vezeti le, hogy nem lehetetlen ugyanazt a tényt Istennek is, a Sátánnak is és az embernek is tulajdonítani (vagyis részük van benne), de a szándékaik és a kivitelezési módok különbsége azt eredményezi, hogy miközben az események révén felragyog Isten tiszta igazsága, aközben lelepleződik a Sátán és az ember gyalázatos aljassága is. (Ins.2.4.2)

Az emberi szívekben megjelenő gonoszság elemzésekor Kálvin egyáltalán nem riad vissza attól, hogy végső forrásként Isten jelölje meg. Szerinte sérti Urunk szuverenitását, ha csupán a megengedő akaratát emlegetjük ilyen esetekben. Látása szerint ugyanis bizonyos helyzetekben ez történik: amikor Isten megszünteti világosságát, nem marad semmi más, csak a homály és vakság. (vö. az Einsteinnek tulajdonított szellemes érvelést az abszolút hideg és a teljes sötétség nemlétéről) Amikor Isten a Lelkét elvonja a szívüinktől, akkor az kővé változik; amikor irányításától foszt meg, eltévedünk. Amikor tehát megvakít vagy megkeményít, voltaképpen megfoszt a látás, az engedelmesség és a cselekvés képességétől. Azt is vallja Kálvin, hogy Isten haragjának szolgálja a Sátán, aki által oda irányítja pl. a gonosz vezetők gondolatait, ahova akarja, akaratukat felgerjeszti, szándékukat megerősíti. (Péld 21,1) Pl. Szihón, az emóriai királya azért nem biztosított szabad utat Izraelnek, mert „Isten megkeményítette a lelkét, és engedlenné tette a szívét.” (5Móz 2,3) Majd kiderül Isten döntésének célja is: „hogy kezünkbe adja őt.” Tehát miután Isten el akarta veszíteni a pogány királyt, szívének megkeményítése isteni előkészítés volt a bukásához. – Jól látható ebből az érvelésből, hogy Kálvin számára összhangban van az Ó- és az Újszövetség Isten-képe. Végső soron mindent a szuverén Úr igazgat, aki végtelen bölcsességével és igazságosságával úgy tudja mindezt koordinálni, hogy az utolsó ítéletkor világosan kimutatható lesz mind a Sátán, mind az egyes ember személyes felelőssége a történések mögött. Kálvin tehát nem valamiféle fatalista teológus, hanem a Teremtő és Megváltó Istent mélységesen tisz-

telő, előtte meghódoló és Őt szívből imádó hívő ember.

5. fejezet: A szabad akarat védelmére született ellenvetések megcáfolása
Kálvin ebben a fejezetben 19 bekezdésben át idézi fel, amit vitapartnerei, teológiai ellenlábasai szoktak felhozni az ember szabad akaratának védelmében. Mindegyiket biblikus alapokon, ha kell, filozófiai argumentációt is igénybe véve cáfolja meg. Kimutatja, hogy nem is igazán az emberi szabadság a vita tárgya, hiszen a szabad akarat védelmezői valójában az ember jóságát, vagy legalább is részleges jóságát szeretnék kimutatni. Irtóznak ugyanis az ember romlottságának és emiatt kegyelemre szorultságának elismerésétől, - vagyis valójában a büszkeség és az alázat harca húzódik meg a háttérben. Végül így summázza reformátori meggyőződését: „Szilárdan áll hát előttünk a kétség nélküli igazság: az emberi elme annyira elidegenedett Isten igazságától, hogy nincs olyan istentelen, ferde, szennyes, tisztátalan és gyalázatos dolog, amit el ne fogadna, meg ne kívánna, és véghez ne vinne; szívébe oly mélyen beívódott a bűn mérge, hogy csak romlott bűzt képes árasztani. Hogyha közben valaki mégis valamiféle jót mutat, elméjét annak is állandóan képmutatás és hamisság hálózza be, lelke legmélyén pedig a gonoszság rabja marad.” (Ins.2.5.19)

6. fejezet: Az elveszett embernek Krisztusnál kell keresnie az üdvösséget
Kálvin már az Ószövetség alapján is világosan rámutat, hogy közbenjáró nélkül Isten Izrael iránt sem mutatott soha engesztelődést, és enélkül kegyelme iránt reményt sem támasztott szívünkben. A törvényben előírt áldozati formák világosan és egyértelműen megtanították a hívőket, hogy az üdvösségüket egyedül csak a Krisztus által bemutatott engesztelő áldozatban kereshetik. (Ins.2.6.2)

A dávidi királyságra tett ígérek is egyértelműen Krisztusban teljesedtek be, amit Kálvin számos prófécia felidézésével bizonyít. Kimutatja, hogy Dávid házában újra magasba emelkedik a királyi dicsőség, s ez Krisztusban teljesedett be. Majd így

folytatja: „E jövendölésekkel Isten azért szerette volna annyira átítatni a zsidókat, hogy szabadítást keresve egyenesen csak Krisztusra vessék tekintetüket. Bármilyen súlyosan megromlottak is, az emlékezetből nem lehetett kitörölni azt az általános elvet, hogy Isten Krisztus kezével fogja megszabadítani az egyházat, amint azt Dávidnak megígérte.” (Ins.2.6.4)

Látszik Kálvin érveléséből, hogy egyértelmű kontinuitást lát Isten megváltó tervében, nem tördeli diszpenzációkra, külön ószövetségi és külön újszövetségi szakaszokra az ordo salutis, vagyis a megváltás és az üdvösség isteni tervét. Ugyanúgy az egyetlen engesztelő Áldozat menti meg a törvényadás előtti Jóbot, mint Ábrahámot, Mózeset, Dávidot vagy éppen Pál apostolt, s a választottait megmenteni kész Isten ugyanazt a véráldozatot számítja be zsidónak, görögnek és mindenféle nemzet fiainak.

Krisztus egyedülálló szerepét hangsúlyozandó Kálvin idézi az 1Ján 2,23-at: „Akiben nincs meg a Fiú abban az Atya sincs meg.” Majd megjegyzi, hogy vannak népek, illetve vallások, akik Krisztus elfogadása nélkül is büszkén vallják, hogy hisznek a teremtő Istenben. Némi napi aktualitással a háttérben hadd idézzem szó szerint: „Ilyenek például napjainkban a törökök, akik tele szájjal hirdetik, hogy istenük a menny és a föld teremtője, de miután Krisztustól iszonyodnak, az igaz Isten helyébe bálványt állítanak.” (Ins.2.6.4)

7. fejezet: Isten a törvényt nem azért adta, hogy az a régi szövetség népét önmagában megtartsa, hanem azért, hogy a Krisztusban szerzett üdvösség reménységét az Ő eljövételéig táplálja bennünk

A törvény szerepének taglalásakor Kálvin rámutat, hogy az, illetve az a potenciális lehetőség, hogy valaki azt megtartja, nem Krisztus helyettesítésére adatott, hiszen a törvényt a gyakorlatban egyetlen földi halandó sem tudja megtartani. Ha valaki meg tudná tartani, az üdvözülhetne általa, csak hogy ilyen valaki nem létezik egy sem a bűneset óta. A törvény ezért tökély, amely folyamatosan élénk tárja, milyen abszolút mértékben rászorulunk a kegyelemre, s a törvény új és új

felidézése egyre jobban rávesz a vámszedői kiáltásra: „Isten, légy irgalmas nekem, bűnösnek!” (Luk 18,13)

Hiába tanítja a törvény az igazságot, amíg azt Krisztus meg nem adja nekünk kegyelmi beszámítással, az újjászületés Lelkével. Ezért nevezi Pál (2Kor 3,6) méltán Krisztust a törvény beteljesítőjének vagy végének, hiszen teljesen hiába tudnánk az értelmünkkel mindazt, amit Isten követel tőlünk, ha Krisztus nem sietne azok megsegítésére, akiket a bűn, mint elviselhetetlen teher és iga nyom és gyötör. Másutt arról ír (Gal 3,19), hogy a „törvény a bűnök miatt adott”, pontosabban azért, hogy kárhozott voltunkról meggyőzve alázatosakká tegye az embereket. (Ins.2.7.2)

Kálvin teológiájának egyébként egyik vezérmotívuma az alázat, amit gyakorolt is, s a megváltottság, illetve kiválasztottság egyik legfőbb ismérveként tárgyalt.

A törvény szerepét így foglalja össze: „Nem arról szólok, ami megtörténhet, hanem ami szükségszerűen megtörténik. Miután ugyanis a törvény tanítása messze meghaladja az emberi képességeket, az ember legfeljebb csak távolról szemlélheti a törvényhez kapcsolt reménységet (ti. az üdvösséget), ám gyümölcsét soha nem szakíthatja le. Egyetlen dolog maradt meg neki, hogy e jó fényében mérje fel alaposabban nyomorúságát, s közben vegye tudomásul, hogy az üdvösség reményétől elszakítván biztos halál (azaz kárhozat) fenyegeti.” (Ins.2.7.3)

8. fejezet: Az erkölcsi törvény magyarázata

Kálvin újra hangsúlyozza a fejezet elején, hogy vessük el magunktól a saját erőnkkel kapcsolatos üres képzelgést, tegyük félre a magunk igazságában való bizakodást, viszont a hiányosságaink miatt megtört és megviselt lelkiismerettel tanuljunk meg teljességgel alázatosnak lenni, és mondjunk le önmagunkról Krisztusért. (Ins.2.8.1)

Ezek után a fejezetben végig elemzi mind a tíz parancsolatot, amelyből most csak az első bevezetőjéből idézek. Ezek a gondolatok ismét jól mutatják Kálvin hódolatát és tiszteletét a szuverén Isten felé. „Isten mindekelőtt arról gondoskodik, hogy a

meghozandó törvény fenségét soha ne vessék meg, ezért szentesítése végett három érvet használ. (1.bek.) Önmagának tartja fenn a hatalmat és a parancsolás jogát, hogy a választott népet engedelmességre készítse. (2.bek.) Felkínálja a kegyelem ígértét, amellyel a szent életre való buzdóságra édesgeti. (3.bek.) Emlékeztet jótéteményére, hogy a zsidók szemére vethesse hálátlanságukat, ha nem becsülik meg jóságát. - Az Úr név jelzi a hatalmat és a törvényes uralmat. Amennyiben tőle és általa vannak mindenek, úgy méltó, hogy őreá nézve is legyenek mindenek, ahogy Pál mondja. (Róm 11,36) Így ez az egyetlen Ige bőségesen elég arra, hogy az isteni fenség igája alá hajtsuk fejünket, mert irtózatos lenne, ha annak fennhatósága alól akarnánk kivonni magunkat, aki nélkül nem létezhetünk.” (Ins.2.8.13) – Csak csendben megkérdelem: hol van ez a hódolat mai hívó életünkben, teológiai érvrendszerünkben, egyházunk hétköznapijából?!

Végül egy Augustinus idézettel zárja Kálvin a Tízparancsolat elemzését azzal a szándékkal, hogy rámutasson: nincs különbség a parancsolatok súlya között! „A bűnök megítélésére – mondja Augustinus – ne használjunk hamis mérleget, amelynek serpenyőjébe döntésünk szerint azt helyezünk, amit akarunk, és ahogyan akarjuk, mondván, ez súlyos, az könnyű, hanem vegyük elő az Isten kincsesházából a Szentírás isteni mérlegét, és ezen mérjük meg azt, hogy melyik súlyosabb és melyik nem, sőt, ne is méricskéljünk, hanem fogadjuk el, hogy úgy helyes, ahogy az Úr már megmérte.” (Ins.2.8.58)

9. fejezet: Krisztus, akit ugyan a törvényben megismertek a zsidók, végül az evangéliumban nyilatkozott meg teljesen

Kálvin nagyon érdekesen az evangélium részének tekinti a kegyelmi bűnbocsátnak a törvényben lépten-nyomon felbukkanó ígéréteit is, amelyek által Isten megengesztelődik az emberek iránt. Vagyis nála nincs az a mesterségesen keltett feszültség, amely a teológia történetben gyakran fellelhető a törvény és az evangélium között. Kálvin – szerintem nagyon helyesen – az ószövetség minden ígére-

tét, amely a bűnök bocsánatára vonatkozik, illetve Isten elfogadó irgalmára utal, együtt látja a megváltás művével, s minden ilyen utalás mögött a Krisztus-esemény anticipációját fedezi fel. Ez megóvja attól, hogy az Ószövetség Istenét egy zord és szinte kegyetlen valakinek lássa, ugyanakkor az Újszövetséget egy mindent elnéző, elvtelen, szinte „csöpögősen” szerető Atyaként szemlélje. Napjainkban ez utóbbi Isten-kép erősen terjed (vö.: Paul Young A viskó c. könyve), ami mögött persze a 20. század borzalmai és család, illetve szeretet- és lélekromboló tendenciái is meghúzódhatnak. A ma embere rettenetesen vágyik a szeretetre, merthogy szinte sehol nem volt benne része (még a saját családjában sem), de ugyanakkor a bűneiért való felelősségvállalást, az Isten törvényével való szembesülést minden erővel hárítja önmagától. Valószínűsítem, hogy Kálvin művei ezért sem népszerűek manapság, - bár megjegyzem, hogy fiatal hívó, illetve teológus körökben érzékelhetőek egy új Kálvin reneszánsz jelei.

Az Institutio második könyve egészséges arányban tárja elénk mind a törvény, mind az evangélium szerepét és jelentőségét, s az Istenképet egyszerre mutatja fenségesen igazságosnak és csodálatosan irgalmasnak.

Törvény és evangélium csak annyiban ellentétek Kálvin szerint, hogy az egyik kimondja az üdvösség lehetséges útját, az evangélium pedig megmutatja az ember egyetlen tényleges esélyét, ti. Krisztus büntörítő áldozatát, ami által üdvözülhetünk. Mindkettő Isten ajándéka, de az nem kétséges, hogy a bűneset óta csak az egyik által juthatunk el a mennybe.

Befejezésül hadd jegyezzem meg újra, hogy a szuverén Isten fensége előtt meghódoló és kegyelmét valóban értékelő és dicsérő gondolatokkal tölti fel az embert az Institutio olvasása. Vannak benne vitatémák, amelyek inkább a megjelenés korához kötöttek (1559), de ma is a megváltás szükségességének és valóságának mély felfedezéséhez segíti el az olvasót Kálvin fő művének tanulmányozása. Csak ajánlani lehet mindenkinek!

Somogyi László
lelkipásztor

BIZONYSÁGTÉTELEK**MINDENT CSAK TE, SEMMIT ÉN!**

Az én Uramhoz készülve gyakran tűnődöm az elmúlt éveken, és ehhez kaptam biztatást, hogy le is írjam. Szegény parasztcsaládban születtem. Édesanyámat kilenc gyerekkel áldotta meg Teremtője. Szüleim csaknem végig élték a borzalmas XX. századot, benne két világháborút és két forradalmat. Édesanyám első férje tragikus körülmények között vesztette el életét, Ő pedig az 1930-as évek világválsága közepette itt maradt öt kisgyermekkel. Ezután születünk mi négyen. Nagy szeretettel gondolkodok szüleimre. Hét évesen írtak be a szüleim a Kálvin téri Református elemi iskolába, de két év múlva 1948-ban megtörtént az iskolák államosítása. Kisgyermekként rendszeresen jártam vasárnapi iskolába, de ezt is hamarosan betiltották. Ebből az időből csak arra emlékszem vissza, hogy sokszor sírtam azért, hogy

miért kellett az Úr Jézusnak annyit szenvedni. Tizennégy évesen konfirmációra készülve az egyik előkészítő órára bejött az iskola igazgatója és felolvasta azoknak a gyerekeknek a nevét, akiket a szülők beíratnak. Ha jól emlékszem hárman voltunk, akik nem voltunk beírva, így a továbbiakban el lettünk tiltva. Ezután már a középiskolában nagy hatással voltak rám tanulmányaim, a materialista világszemlélet és elhagytam Teremtőt. Évtizedeken keresztül így éltünk együtt családommal, hit nélkül, bízva önmagunkban. Később terveztem nyugdíjas éveimet, amikor pótolhatom a családommal szembeni mulasztásaimat - ami pótolhatatlan -, mert úgy éreztem nem figyeltem eléggé rájuk. S ekkor teljesen váratlanul egy éjszakán a férjem elhunyt. Ez a tragédia, mint egy villámcsapás ért minket. Az egyik unokahúgom kérésére és az Ő segítségével felkerestük a lelkész Urat, így egyházi szertartással búcsúztunk el férjemtől. A koporsó mellett, abban az öntudatlan állapotban szólított meg az Úr. Vigasztalt, hogy nem maradok egyedül, Ő nem hagy el soha. Ezek után vettem le a polcról az Édesapám Bibliáját és elkezdtem olvasni. Az Igeolvasások közben szembesültem önmagammal, bűneimmel és ismerkedtem az Úrral. Megkaptam az Úrtól a legnagyobb ajándékot: kegyelmet és hitet. Ugyanakkor az én egyik gyermekemet is megszólította

az örökkévaló Isten. A fiam megtérése is nagy erőt adott nekem, erősítette a hitemet. Éveken át vágyakozva, de nehezen szántam rá magam, hogy csatlakozzam a középkeresztény gyülekezethez, mert félttem az emberek véleményétől. Meg kellett értenem, hogy Istenre kell hallgatnom, a gyülekezet pedig örömmel befogadott és támogatott. Az ő biztatásuk is hozzájárult ahhoz, hogy az elmaradt konfirmációs fogadalmat 2011-ben, 73 éves koromban elmondhattam. Erre Isten Igéje adott nekem ösztönzést: „Aki hisz és megkeresztelkedik, üdvözülni fog, aki pedig nem hisz, az elkárhozik.” (Márk 16,16.). A Zsoltárok könyve 32:10 versével kaptam áldást életemre: „Aki bíz az Úrban, azt Ő szeretettel veszi körül.” Hálával tölt el Megváltónk kibeszélhetetlen szeretete, kegyelme. Tőle kapok erőt, biztatást, tanítást, élő reménységet, ahogyan a 37. Zsoltár 5. versében szól hozzám: „Hagyd az Úrra utadat, bízzál benne, mert Ő munkálkodik.” Ámen. Az elmondottakat szebben fogalmazza meg a Halleluja! 157. énekének (Ő, hogy volt idő) utolsó sorai:

*„Semmit Te, mindent csak én!
Van, mit Te, de van mit én!
Többet Te, keveset én!
Mindent csak Te, semmit én!”*

*Osváth Tamás Péterné
Kati néni*

A HIT ISKOLÁJA

Zathi Éva vagyok és rossz tanuló. Legalábbis nagyon lassan érő. Már eleve az iskolába is nagyon későn, 38(!) évesen iratkoztam be.

Természetesen nem az állami oktatásra gondolok: az általános iskolába rendszeresen, 6 éves koromban írtak be a szüleim és egészem szorgalmas diák voltam, így lehettem végül magam is tanár.

A Hit iskolájába iratkoztam be ilyen későn! Pedig rendszeresen megkaptam az emlékeztetőt, de én azonnal készen is voltam az indokkal – ma már tudom: kifogással -, hogy miért nem megyek. Még annál az utolsó meghívónál is, amit Szabó Sándorné Magdika nagytiszteletű asszony által küldött az Úr, még akkor is a kifogásokat kerestem: nem érek én rá, háromgyerekes édes-

anyaként, hogy konfirmáció felkészítőre járjak...

De akkor már – az Úr végtelen türelmének hála – meghallottam az Ő válaszát is: „otthon vagy a pici gyermekeddel. Mondd, mikor fogsz tudni időt szakítani rám, ha most sem?” Hát így történt, hogy ismét elkezdtem iskolába járni. És azóta is járok.

Iskolába járok minden nap fizikai valóban is és lelki értelemben is.

Néhány napja egy volt kolléganőmmel beszélgettem, aki elpanaszolta mennyire nehéz dolga van a napköziben a gyermekekkel: minden nap egy harc, hogy tanuljanak, megcsinálják a feladataikat, viselkedjenek. Az örök stressz már az egészségét veszélyezteti: magas lett a vérnyomása, nem tud aludni.

Mélyen együtt érzek vele és minden hasonló helyzetben lévő pedagógus társammal. Nekem is voltak – vannak – ilyen nehéz helyzetek az életemben. És hogyan jön ez a Hit iskolájához? Úgy, hogy az Úr tanította meg nekem, hogyan lehet ezeket a helyzeteket túlélni.

Pedagógusként és szülőként is nagyon sokat tanultam Jézustól. Megértettem, hogy az elsődleges nevelési eszköz a példamutatás: ha szeretném elérni, hogy a suliban a gyermekek fegyelmezettek, türelmesek, szeretetteljesek legyenek, nem elég, ha elmagyarázom, hogy miért jó ez. Nekem magamnak is fegyelmeztetnek, türelmesnek, szeretetteljesnek kell lennem. Nem szólhatnak arról az

iskolai mindennapok, hogy tanár és diák akarata egymásnak feszül. Nem hagyhatom, hogy az indulatok elragadjanak, mert „A szeretet hosszútűró, ...nem gerjed haragra, nem rójja fel a gonoszt” (1Kor.13.4-5) Nem vagyok egyedül, nem nekem kell egyedül elvégeznem a nevelés nehéz feladatát. Én egy eszköz vagyok. Mint egy kalapács. Milyen jó, hogy nem a kalapács dönti el, hogy hova, mekkora erővel kell ütni...

Az Úr Jézus végtelen türelemmel tanított bennünket itt a földön járva: újra és újra elmagyarázta, ha kellett példázatokon keresztül, hogyan kellene viselkednünk az Atyával és egymással. És nem mond le egyetlen rossz, engedetlen vagy lassan haladó tanulóról sem.

Akkor pedagógusként vagy szülőként én sem tehetem ezt meg: minden nap, minden gyermek új, tiszta lapot kap az én szívemben és minden reggel hittel imádkozom velük együtt, hogy „bocsásd meg az én vétkeimet, miképpen én is megbocsátok az ellenem vétkezőnek.”

Az élet nem harc! Még akkor sem, ha kamasz gyermekeink újra és újra provokálnak – vagy legalábbis mi úgy érezzük, hogy provokálnak minket. Legyünk következetesek, állhatatosak, de ne engedjünk az indulatoknak.

Azt hiszem, végre egy leckét megtanultam: ha mostanában egy-egy nehezebb helyzetbe keveredek és elragadnának az indulatok, felsejlik bennem legkedvesebb tanárom, az Úr Jézus intése: „Ej, ej, hát erre tanítottalak? Szeretettel és türelemmel messzebbre jutsz! Bízz Bennem, és amivel te nem bírsz, majd én megoldom...”

Még sok tanulnivalóm van, tudom, még nagyon sok leckét nem sajátítottam el, de az enyém, a mienk a teremtet világ legtürelmesebb tanára. Hála és köszönet van a szívemben, hogy mindennap érezhetem jelenlétét.

Kathi Éva

CSAK EGY PERC

MEGHALL, ELMEGY ÉS MEGTESZI

Olvasandó: 2.Mózes 29,1-37

Láttál már olyan szolgáját Istennek, aki „részmunkaidős” volt? - Nem világi, illetve munkajogi értelemben, hanem úgy, hogy vagy csak a füle, csak a lába, vagy csupán a keze volt kész a szolgálatra? - Én már láttam, és sajnos néha a saját tükrömben...

Az ószövetségi Izraelben a papi szolgálatba állókért állatokot kellett feláldozni, hogy az ő kihulló vérük jelezze: a papoknak is bűnbocsánatra van szüksége, s a bűnbocsánatukért vérnek kell kihullania. (Zsid 9,22) „Helyből”, magától értetődően nekik sem jár semmi!

A harmadik kis állat áldozata (29,20) arra szolgált, hogy az Isten embere egészen gyakorlati módon is odaszentelt legyen Ura szolgálatára. Azt jelezte és nyomatékosította, hogy szánja oda a fülét mindennap, hogy

meghallja Isten üzenetét, - adja oda a lábát, hogy elmenjen mindenhova, ahova Teremtője küldi, - s szentelje oda a kezét is, hogy mindazt megtegye, amit Megváltója parancsol neki.

Torzó Istennek az a szolgája, aki csak hallgat (Igét és Igehirdetést), de nem kel útra az evangéliummal mások megmentésére, - s ugyancsak beteg és engedetlen szolga az is, aki buzog, szervezkedik és cselekszik „ezerrel”, ahogy ma szoktuk mondani, de nem hallgat másra, nem tart csendességet, nem tanulmányozza nap, mint nap Isten Igéjét, vagyis valójában nem is keresi az Ő aktuális akaratát.

Ha már Isten szolgája lehetsz, mert hiszel az Úr Jézus Krisztusban, mint személyes megváltódban, akkor hallgassd őt rendszeresen, menj el az evangéliummal mindenféle emberhez, és tedd meg értük mindazt, amit Urad rád bízott. Meglátod, milyen

öröm lesz az előre elkészített jókat felfedezni és megcselekedni! (Ef 2,8-10) „Én választottalak ki, és rendelelek titeket arra, hogy elmenjetek és gyümölcsöt teremjetek, és gyümölcsötök megmaradjon...” (Ján 15,16)

*Somogyi László
lelkipásztor*

KÖZELMÚLTUNK ÖRÖMEI

KÉSZÜLŐDÉS KALÁKÁBAN A KALÁKÁVAL

Talán két-három évvel ezelőtt kaptam meg ajánlékba Gyökössy Endre: Adventi utaink c. válogatás kötetét. Idén úgy döntöttem, hogy reggelenként írásai olvasásával - mintegy gondolatébresztőként - fogom megtenni advent első napjától karácsonyig az utamat. Bízva abban, hogy általa az ünnepre készülődés tevékeny időszakát lassabban, nyugodtabban és kiegyensúlyozottabban sikerül majd megélnem családtagjaim örömeire is. A következő gondolatok vezettek nap, mint nap: *„Hát nem csodálatos? Van-e kiút a hétköznapok taposómalmából?, Szeretet nélkül lehet-e élni?”* Kérdések, melyekre folytonosan keressük talán egész életünkben a válaszokat. Lelkész úr elmélkedései hűséges társul kísérték ezen az elég magányos belső utazáson a várakozás szentséges ideje alatt. Ekkor még számomra elégségesnek bizonyult ez

dolva abba, hogy magukkal hozzák szívükben a „Szabad-e bejönni ide betlehemmel?” című karácsonyi műsorukat. A betlehemezés napjainkra újraéledő népszokássá vált. Karácsonyt megelőző pár napban házról-házra járva kisebb közösségek adják elő vers és ének kíséretében Jézus születésének történetét. A játék nélkülözhetetlen eszközei között főszerepet kap a jászolt szimbolizáló hordozható betlehem és néhány apró figura, amelyek a Szent Család tagjait hivatottak megszemélyesíteni.

Az adventi koncertre 2019. december 18. estéjén került sor. Már belépve a Kálvin téri Református Templomba meghatározó élményben részesültem, az érdeklődők tömött padosorokban ülve várták a műsor kezdetét, szabad hely csak néhol, elvétve mutatkozott. Egy nagyszabású betlehemes játék keretében

egy fajta megélése az adventnek.

Majd pár nap múlva jött a hír, hogy az 50 éves Kaláka zenekar városunkba érkezik! Teljesen felvilányozott már a tény is, hogy ez a Kossuth-díjas magyar együttes Bősörményben ad koncertet,

ágyazva – *„Jó estét kívánok. Meg ne ijedjenek, itt egy kompánia, semmit se féljenek.”* - régi templomi énekek, magyar és külföldi népdalok keltek életre. De a Kalákától megszokott módon klasszikus és kortárs költők - Weöres Sándor, Nemes Nagy Ágnes, Kornis Mihály, Kányádi Sándor - megzenésített versei is felcsendültek.

A koncerten realizálódott számomra Kodály Zoltán fontos meglátása is az együttes tagjaival kapcsolatosan, miszerint: *„Aki zenével indul az életbe, bearanyozza minden későbbi tevékenységét, az életnek olyan kincsét kapja ezzel, amely átsegíti sok bajon. A zene, tápláló, vigasztaló elixír, és az élet szépségét, s ami benne érték, azt mind meghatványozza.”*

Hiszem, hogy ezen az estén a zenekar nagyjai: Becze Gábor, Gryllus Dániel, Huzella Péter és Radványi Balázs remek zenei és betlehemes játékkal a jelenlévők életét is bearanyozták és hamuba sült pogácsaként lelki táplálékot adtak mindannyiunknak Karácsony eljöveteleig.

Köszönet a szervezésért és külön köszönöm, hogy ezzel a koncerttel bebizonyították számomra, hogy a várakozás kalákában, közösen megélve felemelőbb érzés, mint egyedül.

Gombos-Orosz Ibolya

EGYETLEN HAZÁNK

Irodalmi műsor a magyar nyelv tiszteletére

„Egyetlen hazánk van: ez a magyar nyelv.” Nemrég elhunyt nagy költőnk, Kányádi Sándor még 2014-ben mondta ezeket a szavakat egy vele készült interjúban. Egyértelmű e tömör gondolat üzenete: a világban sokféle élő, sokféle gondolkodású, sokféle hitű magyarokban talán ez az egy közös van: az édes anyanyelv. De ugyanez a gondolat jelenik meg Kányádi Sándor egyik versében is: „*egyetlen batyunk botunk fegyverünk az anyanyelv*” (Apáczai)

Ez utóbbi idézetet választotta Mezőné Szabad Erzsébet tanárnő ünnepi műsorának címéül, melyet a magyar nyelv napjának tiszteletére állított össze. Anyanyelvünket minden évben november 13-án ünnepelhetjük, emlékezve arra, hogy 1844-ben ezen a napon fogadta el az Országgyűlés azt a törvényt, mely a magyar nyelvet államnyelvvé tette.

Az egyórás összeállítás egyszerre gyönyörködtette, ugyanakkor kicsit okította is a jelenlévőket. Okította, mert több részlet is elhangzott Balázs Géza nyelvtudósunk A reformáció hatása a magyar nyelvre című tanulmányából, amely arra mutatott rá, hogy milyen erős lökést adott anyanyelvünk fejlődésének a reformátorok munkássága. Ennek illusztrálására hallhattuk Sylvester János gyönyörű disztichonjait („*Próféták által szolt rígen néked az Isten, / az kit ígért rígen / végre megadta fiat...*”) és Szenczi Molnár Albert zsoltárfordításainak egyikét.

De a műsor célja mégiscsak a gyönyörködtetés volt: megmutatni, milyen szépséges, kifejező nyelv is a miénk. A Halotti beszéd csaknem 800 éves archaikus sorai nyitották a művek sorát, majd hallhattuk Jókai Mór, Kosztolányi Dezső, Füst Mi-

lán, Reményik Sándor, Márai Sándor, Jékely Zoltán, Csoóri Sándor, Nagy Gáspár írásait, melyek ihletője a magyar nyelv. E sokféle vallomás az anyanyelvről egyetlen mondatban foglalható össze. Kosztolányi írta ezt a gondolatot: „*Csak anyanyelvemen lehetek igazán én.*”

Nagy művészekről a tanító szándékot is jobban elfogadjuk. Ha ők figyelmeztetnek, ha ők buzdítanak, ha ők riogatnak a nyelv elvesztésének következményeivel, jobban odafigyelünk, jobban vigyázunk:

*A nyelv ma néktek végső
menedéktek,
A nyelv ma tündérvár
és katakombá,
Vigyázzatok ma jól,
mikor beszéltek!
(Reményik Sándor)*

Legjobban, legtömörebben Nagy Gáspár fogalmazza meg, hogyan tehetünk legtöbbet nyelvünk védelmében: „*Végezetül azt mondom: nem féltetni kell anyanyelvünket, hanem sokkal jobban kell szeretni. Akkor és most, akkor és ott. Mindenkor... Mert csak a szeretet védelmezheti meg és teremtheti újjá az isteni rendelés szerint ajándékkal kapott anyanyelvet. A miénket is.*”

Gyülekezetünk tagjai - Dobó Tímea, Dobóné Tanczig Anita, Gajdáné Tóth Éva, Mezőné Szabad Erzsébet, Nagy Tamás, ifj. Nagy Tamás, Pálfi Judit, Szücs Gábor tolmácsolták az irodalmi alkotásokat – előadásukban a Nagy Gáspár ajánlotta szeretet nyilvánult meg.

A versek, valamint a prózarészletek élményét fokozták azok a 20. századi magyar képzőművészeti alkotások, melyeket a gyülekezeti teremben elhelyezett három kivetítőn mindenki jól láthatott. A szövegek előadása közben megjelentek többek között Csontváry, Egry József, Vajda Lajos, Nemes Lampérth József, Bálint Endre festményei. A képek nemes egyszerűsége kiválóan illett a szövegek gyönyörű magyarságához.

A versek és prózák sorát olykor zenei remekművek szakították meg:

Bartók Bélától, Kodály Zoltántól, Lajkó Félixától, a Ghymes együttestől sokféle nagyszerű zenerészlet szólt. A képeket és a zenéket Pálfi Gyula tanár úr válogatásának köszönhetjük. Így vált egységgé, igazi élménnyé a szó, a zene és a kép.

Az est folyamán elhangzott irodalmi alkotások közül talán Márai Sándor versciklusának részlete rímelt leginkább az ünnepi műsor címét is adó Kányádi-idézetre: „*egyetlen batyunk botunk fegyverünk az anyanyelv.*” Márai tudta csak igazán, milyen felidéző – megtartó ereje van az anyanyelvnek. Ott, Amerikában, távol szülőföldjétől, a világ másik oldalán a haza hiányát feledtetni nem, de az otthon képét felidézni, a túlélést segíteni csak az anyanyelv tudta:

*Egy hang...
Hívását idegen nem érti.
Mint az anyatej, édes és fanyar,
Zengő és zord,
mint a magányos férfi,
Víjjogó, mint az izzó zenekar. –
Franciául suttogsz szerelmet, angol
Jelzőt dadogsz...
De most, mikor a hang szól,
Megérted, mint aki hazatalál:
Ez a hang sorsod lesz, mint a halál.*

Czégény Márta

IDŐSEK KARÁCSONYA BODASZÓLÓN

Bodaszólón az „Integrál Közösségi és Szociális Tér” - épületében, 2019. december 18-án került megrendezésre az „Idősek Karácsonya” – című rendezvény. A Bodaszólóról és a környékről érkező vendégek számára egy remekül megszervezett karácsonyi műsorral kedveskedtek a szervezők. Nem is csoda, hogy egyre nagyobb népszerűségnek örvend az esemény. Ezen az alkalmon már több mint 80 fő vett részt.

Dombi Imre önkormányzati képviselő nyitószaival köszöntötte a megjelenteket, és a Bodaszólóért Egyesület ügyvezetője, Hajdúböszörmény Város alpolgármestere Sörös István mondott ezután köszöntő beszédet. A köszöntések után a gyerekek műsorával folytatódott a rendezvény:

A bodaszólói Napsugár Óvoda Manó csoportjának karácsonyi műsorát csodálhattuk meg először, majd a Zeleméry László Általános Iskola 3. osztályos tanulóinak ünnepi műsorára került sor. Ezután, a már többszörösen visszatérő fellépő társulat, a debreceni Kuckó Művészanya színé-

szei egy Móricz komédiát adtak elő. A fellépéseket jó hangulat, és taps kísérte. A műsor végéhez érkezve, a komolyabb hangvételt Mézán Józsefné - A négy gyertya meséjével adta meg. Majd Istentisztelettel zárult az alkalom. Először Hasulyó János plébános úr majd Nemes Vitold református exmisszus hirdetett Igét az alkalmon.

Összefoglalva, Bodaszólón, az „Idősek Karácsonya” bővelkedett jó hangulatban, tapsban és nevetésben, ahogyan egy születésnap kezdődni szokott és végül arra a megváltó Krisztusra mutatható, akit karácsonykor az egész világ ünnepelhet.

Nemes Vitold

SZILVESZTER A GYÜLEKEZETBEN

Az óév hálaadó istentisztelete után összegyűltünk, hogy a testvérekkel együtt töltsük 2019 utolsó estjét. Az együttlételet dicsőítéssel kezdtük, hálát adva Istennek az életünkért, az állandó lehetőségeinkért, a szabad döntési helyzetekért és a benne rejlő felelősségért, azért mert velünk volt a megtett úton, a sok áldásért, ajándékért, amiben részünk volt egész évben. Énekszóval folytattuk, lelkes szívvel énekelve a testvérek által válsztott zsoltárokat.

Az évet búcsúztatva vissza tekintettünk arra, ami történt velünk 2019-ben.

Jó és rossz emlékeket egyaránt felvonultattunk. Felvetődött a kérdés: Jó irányba haladtunk, elégedettek lehetünk? Vagy csak ez az év is egy volt a sok hasonló között? Egy helyben toporogtunk, esetleg hátralépés történt?

Gyakran előfordult, hogy mindennapos gondjaink között őrlődtünk, beállított életünk, társadalmunk tempója, környezetünk lüktetése, egyéni boldogulásunk keresése nem segítette a járható úton történő haladást.

Bár időnként megálltunk a magunk által determinált határoknál, számot adtunk, örültünk, szomorkodtunk, majd igyekeztünk felelős cselekvéstervet megvalósítani, aztán sokszor tovább haladva meggondolatlan, kíméletlen lépéseinkkel, cselekedeteinkkel újra romboltuk hitünket, életünket.

Hatalmas áldás, hogy a felismerés, a belátás, megbánás és a tudatosítás után van megbocsátás.

Újra tudjuk kezdeni ismét. Átgondoltabban, koordináltabban, tanulva hibáinkból, bízva az Istenben. Ahogyan az 51. Zsoltár írja:

„Teremts bennem tiszta szívet, oh Uram. Az erős lelket újítsd meg bennem!”

Hálát adunk az Istennek, amiért elfogad bennünket, gondot visel reánk. Hálásak vagyunk az ajándékba kapott szabad akaratért és a hozzátartozó felelősségért.

Kérjük az Urat, hogy vigyázza lép-teinket, adjon testi, lelki egészséget, szerető szívet, segítő kezet, hitet az Őt keresőknek. Ámen.

Köszönjük a közös szilveszter áldott lehetőségét, a testvéri ima lelkeket összekötő közösségét. Ahogyan az óévi hálaadó istentiszteleten is elhangzott:

Bízd Újra Életed Krisztusra!
B.Ú.É.K!

Dr. Szöllösi Edit

ÖKUMENIKUS IMAHÉT 2020.

Záró alkalom

A Magyarországi Egyházak Ökumenikus Tanácsa, amely 1943-ban alakult, mint az elmúlt években, idén is meghirdette az ökumenikus imahétet, melyben a Magyarországi Református Egyház is részt vesz. Az imahét anyagát a máltai és a gozói keresztyén egyházak állították össze a következő vezérfonál mentén haladva: „...nem mindennapi emberséget tanúsítottak irántunk...” (ApCsel 28,2)

Hajdúböszörményben a görög katolikus, a római katolikus, a református és a baptista egyházak képviselik az ökumené szellemét, 2020-ban az alkalmak január huszadika és huszonhatodika közé estek. Az imahét lezáró alkalmának helyszínét a Kálvin téri Református Egyházközség biztosította imatermében, ahol Bodogán László parókus atya hirdette az Igét. Ezen alkalmon szolgált még Somogyi László református lelkipásztor, Loment Péter és Lomentné Szopkó Tünde református lelkészek, Rác Gábor Kálvin téri segédlelkész, Nemes Vitold és Bohus Csaba református exmisszusok, továbbá Horváth Zsolt baptista lelkipásztor és Hasulyó János római katolikus főtitkár úr.

Az igehirdetés az Apostolok cselekedeteinek 28. részéből a 8. versről a 10. versig terjedő szakasz alapján történt. Ebben a rövid szakaszban a szentíró arról számol be, hogy Publiusz apját Pál apostol imádkozás után meggyógyította, majd több embert is megszabadított az Úr a betegségekől, és ezután nagy megbecsülésben részesítették Pált és kísérőit.

Bodogán László atya mindannyiunk keresztyén örökségét említette annak kapcsán, hogy milyen megbecsülésben tartjuk azt. A máltaiak sem felejtették el örökségüket és nagy becsben tartják. Ennek a keresztyén örökségnek a megbecsüléséhez hozzá tartozik a „Krisztus-élet”, ahogyan Bodogán László fogalmazott. Nem lehet csak ímmel-ámmal keresztyénkedni, hanem életünkkel kell felelnünk az Úr hívására. Nem kényelmesedhetünk el, ahogyan Pál apostol sem tette, pedig jogában állt

volna megtenni, de ő a császárhoz fellebbezett, pedig tudta, hogy minden bizonnyal ugyanolyan körülmények között viszik elé, amiképpen a köztörvényes bűnözőket, de Krisztusért megtette. Pál apostol hitben élő ember volt, életét Isten kezébe helyezte, teljesen rá bízta magát. Keresztyén életünkhöz hozzátartozik a hálaadás, mellyel Isten felé tartozunk. A hálaadásnak pedig része mások felkarolása, hiszen ahogyan a Szentírás tanítja, az erősebbnek hordoznia kell a gyengébbet. A hálaadás ezen momentumát Bodogán László Atya abban ragadta meg, hogy elsősorban a körülöttünk élőkön segítünk, ne tekintsünk távolra, hiszen elég ha szétnézünk, az utcánkban, családukbán, fel fogjuk fedezni az Úr vezetését abban, hogy kinek van szüksége eme felkarolásra a Krisztus Jézus szeretetében.

Teljes mértékben egyetértünk a Bodogán László atya által elmondottakkal. Észre kell vennünk a mellettünk szenvedőt, érzékenyebbé kell válnunk, ami a mostani információgazdag világban sajnos nem is olyan egyszerű. A képi megjelenítés térdhódításában egyre több szenvedéssel kerülünk kapcsolatba, egyre érzékenyebbé válunk azzal szemben, hogy felismerjük a valódi szenvedést és terhet, melyet mások hordoznak. Egyszóval, a mai képi kultúrában fenn áll az a veszély, hogy hozzászokunk a szenvedéshez, és oly magasra kerül az ingerküszöbünk, hogy mármár semmi nem tudja „megugrani”. Ezt csak és kizárólag úgy kerülhetjük el, hogy ha a Krisztus szenvedésére és értünk hozott áldozatára tereljük figyelmünket, mert amiképpen megmentett minket, másokat is megment és Ő az egyetlen, aki valóban megőriz a terhekben, aki velünk együtt cipeli azokat, és képes leoldozni lelkünkről a bűn béklyóját. Mint ahogyan Péter apostol is képes volt a tengeren járni, amíg a Krisztus Jézusra tekintett, de amint elfordította tekintetét süllyedni kezdett. Elég egy pillanatra „elkalandoznunk” Jézustól és a bűn hullámai minket is maguk alá sodornak, de álljon ez a példa előttünk, amint Jézus Péterért is kinyújtotta kezét

és szerető szívét, úgy értünk is nap, mint nap kinyújtja azt, és átölel bennünket szeretetével, nekünk pedig csak el kell fogadnunk, hiszen ingyen kegyelméből adja azt. Ez a szabadítás pedig fel tudja nyitni szemünket a szenvedő felebarátokra, és nem hagyja, hogy szótlanul elmenjünk mellettük.

A Krisztusban való élethez pedig hozzátartozik a hálaadás. A Heidelbergi Káté III. részében olvashatunk a keresztyén ember háládatosságáról. Már egyből a 86. kérdés-feleletben le van írva, hogy ez a hálaadás, a mi istenfélő életünk másokat is megnyerhet Krisztusnak, ezért is fontos, hogy ne kényelmesedjünk el, és ne féljünk megvallani hitünket akár szájjal, akár cselekedetekkel. Viszont fontos meglátnunk azt, hogy a cselekedeteink csakis akkor érnek bármit is, ha ezen cselekedetek az Urat dicsőítik és nem minket, nem bálványokat, hanem egyedül Krisztust! Ezek a cselekedetek akkor kedvesek, ha igaz hitből fakadnak, Isten törvényeinek megfelelnek és az Ő dicsőségére történnek (H.K. 91.). Tehát ne látszatból segítsünk, ne azért mert azt várják el, hanem ez csakis a szeretet kettős parancsolatából fakadhat, minden más csak képmutatás. Az igaz hitet pedig egyedül Isten adja Szentlelke által, mely egyrészt ismeret, másrészt pedig szívbeli bizalom is (H.K.21.). Fontos tehát, hogy kérjünk imádságban Istentől útmutatást, hogy kinek van ránk szüksége, és ennek a hívásnak engedjünk és keresztyén feladatunkat betöltsük!

Tóth-Serbán Orsolya

SZERETETSZOLGÁLAT**A BETEGLÁTOGATÓI SZOLGÁLATRÓL***A képmutatás nélküli szeretet*

nyugalmazott lelkipásztor), Nagy Lajosné, Szabó Mártonné, Szabó Sándor (nyugalmazott lelkipásztor), Tóth Istvánné, Tóth Lajosné (Keresenek minket bizalommal!)

Szeretnénk több beteget, testileg, lelkileg rászoruló testvért látogatni. Ehhez az szükséges, hogy többen legyünk. Várjuk a fiatalabbakat is, hisz a beteglátogatók is „megvénülnek” egyszer.

Ki lehet beteglátogató? Bárki, aki elhivatottságot érez. Aki meghallgatja a szomorkodókat. Aki békeséget és szeretetet tud vinni a betegségben szenvedő, fiatalabb vagy magányos idős testvéreknek.

Soha nem egyedül megyünk látogatni, hisz az Úr Jézus a Szentlélek által mindig ott van velünk, ha tiszta szívvel imádkozunk érte.

A betegéről akkor tudunk, ha a gyülekezet tagjai jelzést adnak, vagy hívnak bennünket. Ki az, aki kórházba került, romlott az egészsége, egyedül él, nem tud a gyülekezetbe jönni, vagy csak testvéri, lelki beszélgetésre van szüksége. „Az Úr angyala őrt áll az istenfélők mellett, megmenti őket. /Zsolt 34,8/

Aki volt már kórházban, az tudja, milyen kiszolgáltatottnak lenni. Van kórházi lelkésziünk Gál Judit tiszteletes asszony személyében. Ő azt kéri, ha a gyülekezetünkől bekerül beteg a Kenézy Kórházba értesítsük, és ő is felkeresi, lelkileg támogatja őt.

„Jó az Úr! Menedék a nyomorúság idején, gondja van a hozzá folyamodókra” /Náh. 1,7/

A mi szolgálatunk nagyon szép és fontos feladat. Imádkozzatok értünk és a betegekért.

„Maradjon velünk, Uram szeretted, mert mi is benned reménykedünk!” /Zsolt 33,22/

Tóth Lajosné
beteglátogató

„A szolgálatkészségben fáradhatatlanok, a lélekben buzgók legyetek: az Úrnak szolgáljatok. A reményességben örvendeztetek, a nyomorúságban legyetek kitartók, az imádkozásban állhatatosak.

Örüljete az örülőkkel, sírjatek a sírókkal...

Ne legyetek bölcsek önmagatok szerrint.”

Róm 12,11-16

Ezzel az Igével indult el a beteglátogatói szolgálatunk 2010 októberében Gál Judit kórházlelkész irányításával. Azóta szervezeten működünk 10-14 taggal.

Minden év végén kimutatást készítünk arról, hogy hány beteget látogattunk személyesen vagy telefonon. 2019. évben: 223 alkalommal, 96 betegnek adtunk lelki támogatást.

Jelmondatunk:

„Aki másokat felüldít, maga is felüldül.”

/Péld 11, 25/b /

Beteglátogatók névsora: Somogyi László vezető lelkipásztor, Dienes Sándorné, Hegedűs János, Hegedűs Jánosné, Karácsonyi-Kis László, Karácsonyi-Kis Lászlóné, Mezei Sándorné, Nagy Ferencné (Lenke néni,

IFJÚSÁGI CSOPORT (IFJ)

KARÁCSONYI MEGLEPETÉS

A karácsony a világ legnagyobb születésnapjának ünnepe, hiszen ekkor emlékeztünk arra, hogy Jézus megszületett erre a földre. Azonban ez az esemény más szempontból is igazán különleges, ugyanis az ünnepelt legjobban vágyott ajándéka rendhagyó.

Őt szeretné legszívesebben kapni, hogy mindannyian lássuk meg Isten tervét és Jézus küldetését. Ebben segít nekünk a Biblia, az üzenete által, amit Isten minél többekkel meg akar ismertetni. Egy ilyen üzenetet szeret-

tünk volna tolmácsolni az ifisekkel a gyülekezet számára szenteste alkalomával. Szinte, mint egy karácsonyi meglepetés, úgy tekintettünk rá, amit nem volt elég megkapni, ugyanolyan fontos továbbadni is. A szolgálat tartalmát Vitold alkotta meg. Először a tíz szűz példázatát olvastuk el a Bibliából, majd 5 szimbólumot jelenítettünk meg világító mécsesekkel körvonalazva. A kapu, az út, a kereszt, a szív és a kör is 1-1 tanításra utaltak: a várakozásra, a felkészülésre, a szerepre, az egymásra való odafigyelésre.

Szerintem az volt a nagyszerű ebben a szolgálatban, hogy amellet, hogy segített megérteni azt, milyen fontos Jézus visszajövetelét várni, tökéletesen tükrözte azt az összetartozást, ami minket, ifiseket, de tulajdonképpen az egész gyülekezetet jellemzi. Bár gyakorlatilag a szolgálat minden mozzanatát Istennek köszönhetjük, mégis szívből remélem, hogy ezzel a meglepetéssel nemcsak a gyülekezetnek, hanem Öneki is örömet tudunk okozni.

Gyürky Katalin

...MINDEN IFJÚ NAGY IZGALOMMAL VÁRTA...

7-dén is minden ifjú nagy izgalommal várta az ifis szilvesztert. Az sem szegte kedvünket, hogy a megszokott 31-e helyett 29-én gyűltünk össze megünnepelni az újévet. A szervezés lebonyolítása remek alkalmon volt arra is, hogy csapatként összedolgozva próbáljuk ki magunkat, ki-ki a maga kis szolgálatát beleadva. Voltak, akik a pizzát sütötték vacsorára, mások süteménnyel kedveskedtek, míg valaki a terem feldíszítéséről gondoskodott.

Az alkalmat lelki feltöltődésképpen egy esti istentisztelettel kezdtük,

majd – hogy a hasunk se maradjon éhes – vacsorával folytattuk. Természetesen ez a jeles alkalom sem telhetett el csapatot összekovácsoló játékok nélkül, melyek sok vidám pillanatot okoztak már nekünk. Ennek keretében ezen az estén mindannyian lélekszakadva futottunk versenyt egy unikornisért, egymás rabszolgáivá váltunk, és az is előfordult, hogy fejünkön harisnyával mértük össze erőnket. A sok játék, társasozás, labdázás és beszélgetés közepette eljött az éjfél. Mindannyian ifivezetőnk köré gyűltünk, süsüpezsgővel a kezünkben, és sok hálás

szóval köszöntöttük az újesztendőt, valamint Dávidot, akinek éppen harmincadikára esik a névnapja. Ezzel persze még koránt sem ért véget az este, hiszen csak ez után következett az eddigi évek során készült közös képek megnézetése, ebből kifolyólag pedig természetesen a nosztalgizálás. Ezt követően – hogy később is legyen mit nézegetni – sötétben foszforeszkáló karkötőkkel fotózkodtunk. Az idő kezdett későre járni, így a program közös beszélgetéssel folytatódott, de volt, aki hálósákjába bújva nyugovóra tért. A hajnal csúcspontja egy meglepetés játék volt, melyet Vitold a négy óráig kitartó ifiseknek ígért. A hosszú éjjelt lezárva lassan mindenki álomra hajtotta fejét, majd pár óra pihenés után közös reggelivel zártuk az alkalmat.

Ez az alkalom remek lelki feltöltődés volt, amelyért hálás vagyok, hiszen jó volt átélni, hogy Istenre és egymásra figyelve búcsúztattuk az elmúlt évet. Remélhetőleg ebből évre-évre szokás válik, hiszen biztos vagyok benne, hogy nem csak én, de a többi ifis is már most izgatottan várja a következő szilvesztert.

Magi Csenge

ÖKUMENIKUS IMAHÉT

Ajdúbszörményben 2020. január 22-26 között került megrendezésre az ökumenikus imahét, ami a „Krisztus-hívók egységéért” címet kapta. Az igei sorozatot, ebben az évben a Máltai keresztyének állították össze. Nagy öröm volt, hogy városunk nagyobb keresztyén felekezetei mind részt vettek ebben a programban és a gyülekezetek lelki vezetői az ökumenikus liturgia keretében egymás szakrális terein szolgáltak. A máltai keresztyének által összeállított program, témakörök alapján volt rendezve: szerdán: Bizalom - Ne félj, csak higgy!; csütörtökön: Erő - A kenyér megtörése az útra; pénteken: Vendégszeretet - a nem mindennapi emberség bemutatása; szombaton: Megtérés - szívünk és elménk megváltozása; vasárnap: Nagylelkűség - elfogadás és adás.

Gyülekezetünk ifjúságával évről-évre részt veszünk ezeken az alkalmon, így idén a szombati alkalomra látogattunk el az ifivel. Magi Luca beszámolója következik: Jan. 25-én szombaton este az ifi alkalma kereté-

ben elmentünk az ökumenikus imahétre. Az alkalom a római katolikus templomban volt megtartva. Az Igét Horváth Zsolt baptista lelkipásztor hirdette. A liturgia közben érződött, hogy egy ökumenikus alkalom volt, hiszen elhangzott minden felekezet köszöntése, az istentisztelet végén pedig minden felekezet lelki vezetője mondott áldást.

Az alapige az Apostolok cselekedetei 28,3-6 volt: „Amikor Pál összegyűjtött egy csomó rőzsét, és a tűzre tette, egy vipera jött elő a melegből, és a kezébe mart. Amikor a barbárok meglátták a kezéről lecsüngő mérges kígyót, így szóltak egymáshoz: „Bizonyára gyilkos ez az ember, aki a tengerből kimenekült ugyan, de az isteni bosszúállás nem hagyja élni.” Ő azonban lerázta a kígyót a tűzbe, és semmi baja sem esett. Azok pedig azt várták, hogy feldagad, vagy hirtelen holtan esik össze. Mikor azonban a hosszas várakozás után azt látták, hogy nem történik semmi baja, megváltozott a véleményük, és azt mondták róla, hogy isten.” Isten üzenete az volt a prédikáció által, hogy ahogy

a katonák életében először ott volt a vakfolt, nem ismerték fel, hogy Pállal Isten van, úgy a mi életünk is tele van ilyen vakfoltokkal. Sokszor nem vesszük észre Isten jelenlétét, áldásait az életünkben. Viszont valami változott. Pál apostol nem halt meg a kígyómarásban, mert Isten kegyelme megtartotta. Amikor ezt látták a katonák felismerték, hogy itt Isten munkálkodik. Bár nem szabad összekevernünk, nem Pál apostol volt isten. Isten a katonák életében rávilágított egy vakfoltra és megváltozott a szemléletük. Mi is kérhetjük Istent, hogy megváltoztassa a miénket, és mutassa meg az életünk vakfoltjait.

Az istentisztelet után az előző évek ifis hagyományát követve, beültünk a Múzeum presszóba egy jó forró csokoládéra. A melengető ital mellett pedig megbeszéltük, hogy ki mit gondolt a hallottakról és ki-kí, hogy van. Jó érezni, hogy Isten ott van a közösséggel, legyen akár az egy ifi, gyülekezet, felekezet, vagy a város keresztyén követői.

Nemes Vitold, Magi Luca

A KONFIRMANDUSOK BEMUTATÁSÁN

Konfirmandusként a bemutatásunkon vettem részt január 26-án vasárnap, ahol szívélyes fogadtatásban volt része az összes felnőtt és gyermek konfirmandusnak, amint a terembe lépett. Nagyszerű volt látni azt, hogy mennyire elfogadó közös-

ségben lehettünk. Az istentisztelet során boldog ugyanakkor izgatott voltam! Amikor bemutattak egyesével felálltunk és bemutattak minket a gyülekezetnek. Ezután jött az ifi köszöntése, ami egy gyönyörű énekkel kezdődött és végződött. A köszöntés része volt Baja Áron bátorító és mo-

tiváló beszéde, ahol beavatott az ifi szokásaiba és tevékenységeibe. Az istentiszteletből örömmel mentem haza, mert tudtam, hogy mennyi jóban lesz részem a gyülekezet hivatalos tagjaként!

Ecsedi Levente

KONFIRMANDUSOK KÖSZÖNTÉSE

Köszöntök mindenkit!

Áldás békességgel!

Kedves konfirmandusok!

Igazán jól esik most rátok nézni! Már a második éve, hogy én is ugyan voltam, ahol most ti vagytok, a konfirmáció előtt. A csoportunk akkor nyolc fővel indult és az igazat megvallva nem gondoltam volna, hogy ilyen sokan lesznek, akik majd utánunk fognak konfirmálni. Sajnos annak idején még egyikőnk sem vet-

te komolyan az órákat, talán mert a szülők is köteleztek rá, hogy járjunk, olyan dolog volt ez, ami szerepelt a letudnivalók listáján, és majd csak túl leszünk rajta. Viszont minél több órát töltöttünk együtt István bácsival, annál jobban elgondolkoztatott minket az egész. Nekem például a hitben egyfajta ugródeszka volt a vele való rendszeres beszélgetés. Sokszor kezdtem beépíteni a mindennapi életembe a dolgokat, amik

elhangzottak az órákon. Miután konfirmáltunk úgymond, „engedélyt” kaphattunk az ifibe járáshoz. Eleinte ez is fura volt a korkülönbség miatt... 14 évesen a 16-17 éves ifisek között. De minden gördülékenyen ment. Hamar rájöttem mi minden vár rám a konfirmáció után. Számomra talán a legfontosabbak a személyes beszélgetések voltak, viszont az igei tanítások, a Vitold által hozott játékok és a sok-sok bolondozás is, mint például

a közös nutella party-k vagy a nudlikkal való csaták, és maga a közösség is nagyon fontossá vált. Remélem ezekben is részetek lesz, ha még többet jöttök ifire. Mert még több hétvégére megyünk majd közösen, sokat kirándulunk majd, közben beszélgetünk, kettesben vagy közösen a szobákban, de ha mást nem minden szombaton ott lesz az ifi, ahová várni fogunk titeket. És hogy ezen kívül mi vár még rátok?

A konfirmáció után Varga Zoli bácsi tartott beszédet arról, ami máig elkísér és szeretnék nektek átadni! „Ez még csak a kezdet és rengeteg örömben és szomorúsággal együtt kéz a kézben folytatjátok az utatokat az utolsó napig.”

Eldöntöttetek valamit a szívetekben, vagy épp a születek, hogy ebbe a gyülekezetbe járjatok. De kívánom, hogy találjátok meg a helyeteket, azt a helyet ahová Isten helyezett.”

Így hangzott akkor vasárnapon ez a szöveg. Igaz, hogy én személyesen akkor rettentően elkezdtem izgulni miután felálltam a helyemről és elkezdtem a szavalamat, amit Nemes Vitold ifivezetővel/ifi lelkésszel dolgoztunk ki. Igazából remélem, hogy célba ért az üzenetem, és további jó utat kívánok mindenkinek az életben a hit útján!

Baja Áron

EGYHÁZTÖRTÉNET

A KÁLVIN TÉRI ÉNEKKAR TÖRTÉNETE

„Dicsérjétek az Urat! Milyen jó Istenünkről énekelni...” Zsolt, 147,1

„Vigyázz, hogy feddhetetlen légy,

Ügyelj, hogy becsületes maradj, mert a jövő a béke emberéé...!” Zsolt. 37, 37

A Jóhírmondó 2019/4 számában megjelent írásom folytatásaként, az énekkarunk történetét szeretném most bemutatni. Segítségemre volt ennek felkutatásában a 90-es évek végén Balogh Antalné Ilonka néni, aki az énekkar munkájában a kezdetektől részt vett, mint aktív gyülekezeti tag. A vele készített interjú során elmondottakat kiegészítettem a későbbi eseményekkel, melynek ma-

gam is részese lehettem. Az alábbiakat tudtam meg:

1945-ben **Szolnoky Gerzson**, Bakóczy Endre és Kiss József lelkészek idején a Kálvin-téren újabb zenei pezsgés indult meg. A gyülekezetnek kb. 30 fős létszámmal énekkara lett, melyet **Zolnai Irma** tanítónő vezetett a KIE ifjúsági közösségben. A KIE (Keresztény Ifjúsági Egyesület), mint neve is mutatja, csak fiatalokból állott, akik életük céljának és fel-

adatának tekintették az evangélium terjedését. Ezért nem csak hétköznapokon is Isten igéjéről beszélgettek, istentiszteleteket hallgattak meg, együtt énekeltek.

1947-ben **Debreceni Imre** vette át a lelkes énekkar vezetését, aki Gödöllőn szerzett zenei tudásával már szakértője volt az énekkarnak. A hatvanas évek közepétől fiktív idejű munkaköri beosztása miatt nem tudta tovább vállalni a munkát.

Gellén János vette át tőle a szolgálatot, aki már nem volt fiatal, de szorgalmas és szorgalmat kész. Elvégzett egy kántorképzőt, majd a nem könnyű munkát Isten segítségével végezte. Az énekkar létszáma állandóan változott. Főleg egyházi többszólamú feldolgozásokat tanultak. Az énekórák hétfőn voltak, melyeken a következő szolgálatokra készültek: istentiszteleti-ünnepi alkalmak, lelkészbeiktatások, esküvők, temetéseken való részvétel igény szerint.

1978-ban **Engi Sándor** segédlelkész indította újra az énekkar munkáját. Engi működése előtt állandóan változott a létszám az egyházi kapuk bezárása miatt, mivel tilos volt az Isten dicsőítése, így előfordult, hogy csak 3-4 fő énekelt. Ekkor már idősebb gyülekezeti tagok is csatlakoztak az énekkarhoz, munkájuk egységes lett, leginkább református egyházi énekeket énekeltek. A 70-es években a 2 református Egyházközség (Bocskai tér, Kálvin tér) még nem különült el teljesen, így Engi míg a Bocskai téren segédlelkész volt a Kálvin téren kántorként működött. Az akkori lelképásztorok (Bocskai téren **Cs. Kiss Andor**, Kálvin téren nyugalmazott **Almássy Márton**, **Batta János**, és **Lovas Márton** lelkész, valamint **Máté Kálmán** segédlelkész) mellett munkája gyümölcsöző volt.

1981-től **Nagy Ferencné** lelkész-nő végezte mind a kántori, mind a kórusvezetői munkát, később leánya **Tünde**, aki Németországban elvégezte az orgonista szakot. Az énekkar munkája tovább folytatódott **Bertalan Jánosné és Csatári Attila** gyülekezeti tagok, majd **Kiss Lászlóné** ének-zenetanár vezetésével.

1995-től **Harsányi Lászlóné** zeneiskolai tanár lett a gyülekezet kántora és énekkarvezetője. Az énekkar színvonalas műsorral vett részt egyházmegyei kórustalálkozókon: Berettyóújfaluban, Nyírbátorban és Hajdúböszörményben. Az énekkar ökumenikus alkalmakon rendszeresen énekelt és Zenés Áhítatokon melyeket Harsányi Lászlóné vezetett be, aki az énekkar vezetését 2002-ig végezte.

2003-tól Bertalan Jánosné lett a kórus vezetője. Ünnepi alkalmakon Kiss Lászlóné is szolgált, majd 2004-2005-ben. megosztva a mun-

kát, felváltva tartották a kóruspróbákat és a vasárnapi szolgálatokat. Emlékezetes eseményre került sor 2004 decemberében, amikor a gyülekezeti énekkar először vett részt a Kórusok Napján és vállalt biznyságtévő szolgálatot a Silye Gábor Művelődési Központban. Maradandó élmény 2005-ben az a közös énekari-hangszeres szolgálat a főtí gyülekezeti énekarral, mely Zila Péter Lelkipásztor beiktatásán hangzott el. 2005-től 2008-ig **Tóth Márta** segédkarnagyként segítette a munkát.

2008-tól a kórus vezetője Berta-

lan Jánosné, aki vasárnaponként tart próbát. Az énekkar rendszeresen szolgál a vasárnapi Istentiszteleteken. Időnként különböző meghívásoknak is eleget tesznek. Többször vett részt a kórus Egyházmegyei kórustalálkozón pl.: Balmazújváros, Földesen, Biharnagybajomban. Többször felléptek már a Magyar Kórusok Napja városi rendezvényén. Szolgálnak Imahetek alkalmával és örömmel szolgálnak testvérgyülekezetekben is. Istené a Dicsőség!

Bajáné Kiss Anita

JÓ PÁSZTOR ÓVODA

...KÖZELEBB KERÜLHETNEK AZ ÚRHOZ...

zások alatt tanulják, illetve gyakorolják a dalokat. Szerencsére a szülők nem csak a felkészítésben segíthetnek, hanem aktív részesei lehetnek keresztyén szövegek, versek felolvasásával, énekek eléneklésével. Ezáltal is biztonságot nyújtva a gyerekeknek a pedagógusok mellett. A szolgálatok alapozzák meg az aktuális Családi Istentisztelet témáját. Ezeket a gyerekeknek is érthető és figyelemfelkeltő módon bontja ki a gyülekezet vezető lelkipásztora, Somogyi László tiszteletes úr.

Úgy gondolom, hogy nagyon jó, hogy vannak Családi Istentiszteletek, hiszen az egészen kicsi gyermekek ezáltal is közelebb kerülhetnek az Úrhoz, a fenntartó gyülekezet közösségében.

*Pipó-Varga Gyöngyi
szülő*

Minden hónap harmadik vasárnapján Családi Istentiszteletet tartanak a Kálvin téri református templomban. Ezek az Istentiszteletek azért is különlegesek, mert ilyenkor a Jó Pásztor Református Óvoda egy-egy csoportja szolgál.

A gyerekek a számukra már ismert keresztyén dalokat és verseket, újjal kiegészítve teszik színesebbé, különlegesebbé a szolgálatukat. Szülőként azt látom, hogy gyermekeim izgatottan várják mind a saját, mind pedig a többi csoport előadását. A gyerekek játékosan óvodai foglalko-

SZABAD-E IDE BEJÖNNI BETLEHEMMEL?

Ezzel a kérdéssel került megrendezésre 2019. december 18-án a Kálvin téri Református Templomban a Kaláka együttes adventi műsora. Minden érdeklődőt szeretettel vártak és fogadtak. A műsor keretében meghívást kaptak a gyerekek egy közös énekre, melyen a két kislányom, Gabica és Tamara örömmel vett részt. Énekükért jutalmul CD-t kaptak. Nagyon lélekemelő volt, igazán jól éreztük magunkat.

Hagymásiné Szabó Gabriella

MŰVÉSZETRŐL KERESZTYÉN SZEMMEL

Tóth Árpád: Krisztus-képre

Szelíd gyermek, mért készetsz, hogy megálljak,
Felém mért nyújtod nyájasan kezéd?
Szívem, mely mindig későn érkezett,
Szelíd gyermek, lásd, lomha, furcsa, bágyadt.

Leomlanék csókolni jászolágyad,
Mint ki mirhát hoz, s kit csillag vezet,
De lásd, a mirha s csillag elveszett,
És eltemettem minden drága vágyat.

Álomsereg víg Fáraója voltam,
S szép katonáim zengő csodasorban
Vittem dórén, amerre örvény tátong.

S most itt vagyok, szelíd szavadra vágyva,
Mert nem maradt más bennem csak a gyáva,
És gúnyolódnám, s ajkam halk imát mond..

1908

Tóth Árpád a Nyugat első nemzedékének egyik kiemelkedő alakja 1886-1928 között élt. Nemcsak jelentős lírikusként tartjuk számon, hanem kiváló műfordító is volt. Ugyanakkor az anyagi kényszer miatt nemcsak a Nyugatnak küld verseket, hanem az Est-lapok munkatársa is, ahol szinte minden hírlapi műfajban kipróbálta magát.

A fentiekben két költeményt olvashatunk tőle, 20 év van a két alkotás keletkezése között. Az első egy 22 éves fiatalember bizonyosság nélküli vágyakozása a Krisztussal való találkozásra. A második egy 42 éves, sokat szenvedett férfi hitvallása. Ha alaposabban, mélyrehatóbban tanulmányoznánk a költészetét, akkor láthatnánk ennek a megküzdött bizonyosságnak a folyamatát. Már a korai versektől kezdődően fel-felbukkan a műveiben a földön túli lét, a lélek isteni eredete, de sok a kétely és keresés, mire eljut oda, hogy „győztes távolokba néz” tekintete.

A második verset, az Isten oltó-kése című alkotást a költő utolsó befejezett műveként tartja számon az irodalomtörténet. Tekinthejtjük

léthelyzetének összegzéseként halála előtt. Úgy tűnik számunkra, hogy a költő végül elfogadja az Istentől rendelt sorsot, belenyugszik abba.

A vers első sorában 3 fontos dolgot említ meg a költő (pénz, egészség és siker), ami a földi életünkben leginkább számít nekünk. Tóth Árpád szerint ebből kevesebbet kapott Istentől, mint mások. Valóban igaz ez megállapítás Tóth Árpád életére? Mondhatjuk, hogy igaz. Életét végigkísérték az anyagi gondok, nagyon fiatalon kiderült betegsége (tüdőbeteg volt), és szerény, visszahúzódo természete is megakadályozta abban, hogy zajos sikerek vegyék körül. Egészségi állapotával tisztában volt, amikor ezeket a sorokat írta. A múlt idő használata a földi életpálya közeli lezárulásának fájdalmas tudomásul vételét szolgálja. A meglévő hiányt alázattal fogadja el Isten kezéből, nem perel vele. Miért képes ezt megtenni? Mert tudja, hogy nem ő az egyetlen szenvedő, de ami még ennél is fontosabb, megtapasztalta, hogy a próbák céllal történnek életünkben, Isten szeretetének jeleként értékeli. Az „áldott oltó-kés” metaforikus kifejezés művészién fejezi ki ezt a gondo-

Tóth Árpád: Isten oltó-kése

Pénzt, egészséget és sikert
Másoknak, Uram, többet adtál,
Nem kezdek érte mégse pert,
És nem mondom, hogy adósom maradtál.

Nem én vagyok az első mostohád;
Bordáim közt próbáid éles kését
Megáldom, s mosolygom az ostobák
Dühödt jaját és hiú mellverését.

Tudom és érzem, hogy szeretsz:
Próbáid áldott oltó-kése bennem
Téged szolgál, mert míg szívembe metsz,
Új szépséget teremni sebez engem.

Összeszorítom ajkam, ha nehéz
A kín, mert tudom, tied az én harcom,
És győztes távolokba néz
Könnyekkel szépült, orcád-fényü arcom.

1928

latot. A próbák segítségével csiszolta és formálta őt Isten olyan költővé, aki az Ő dicsőségére is tud munkálkodni. Tudja jól Tóth Árpád, hogy a műalkotások gyakran szenvedés által jönnek létre. S ezeket a testi-lelki próbákat a költő valóban „összeszorított ajakkal túrta”. Erről egy olyan orvos vallott, aki Ótátrafüreden, a szanatóriumban kezelte a nagybeteg költőt az utolsó hónapokban.

Az utolsó sorok egyértelmű bizonyosságot mutatnak. Tudja, hogy a lélek Isten teremtménye, az övé fölött is ott őrködött az Úr, így az Ő segítségével a szenvedésekkel teli földi pályája végén az Istennel való találkozás boldogsága és reménysége tölti el.

Adja Isten, hogy így legyen ez a mi életünkben is.

Mezőné Szabad Erzsébet

MÉLY ÁLOMBAN

Antoine Auguste Ernest Hebert (1817. november 3. - 1908. december 5.) francia festőművész. A kis hegedűművész alszik című alkotását láthatjuk a képen. A hosszú életkort megélt művész a Római Francia Akadémiának kétszer is volt igazgatója. Romantikus stílusban festett, melyet erőteljes szentimentális kifejezőmód jellemez. Műveiben sokszor megjelenítette Olaszországhoz való ragaszkodását, amely már fiatal korában befolyást gyakorolt rá.

Érdekes számomra, hogy a többségében sötét színeket használó művész képe mégis szép. Ez az, ami elsőre észrevehető. Majd a fiú arca,

amely annyira kifejezően mutatja, hogy valószínű a fáradtságtól, ha rövid időre is, de mély, édes álomba merült. Hogy mely napszak lehet, rejtve van. Fejét az ülő alkalmatosság támlájának támasztotta. Ami feltűnően szép, kecses ívű háttámla. Vajon hol, milyen helyen ülhetett le? Még a hegedűt sem tudta vagy nem is akarta(?) letenni, s amely mutatja, ezzel keresheti a valamennyi megélhetésre valót.

Eszembe jut, hogy ebben az év eleji időszakban könnyebben fáradunk el fizikálisan több tényező miatt is. Az alvás fogalmát átvitt értelemben is használhatjuk. Az alvás időszaka az est, amikor sötétbe borul az ég, az ébrenlét időszaka a nappal, amikor világos van. Valójában ennél sokkal fontosabb és lényegesebb az, hogy az ember lelkileg is aludhat, sötétségben lehet, a halál állapotában lehet, melyet a bűn állapotában való lét adja a Biblia tanítása szerint, ha az élete nem az Úr Jézusé. Ezért tehát szükségyszerű az ember életében a lelki álomból való felébredés.(!) Hogy melyek a lelki altatószerek? Mind az, ami nem „engedi”, hogy az ember Istennel mély és szoros lelki kapcsolatban legyen, illetve elrabolja az idejét, figyelmét, az életét, az Úr Jézus Krisztussal való közösségtől. Isten Igéje és Szent Lelke segíti az ember

lelki egészségvédelmét.! Kérjük Öt, hogy ébresszen fel, támasszon fel új életre.! „Annakokáért mondja: Serkenj föl, aki alszol és támadj fel a halálból, és felragyog tenéked a Krisztus.” (Ef.5,14. és a további versek). „A szeretet nem illeti gonosszal a felebarátot. Annakokáért a törvénynek betöltése a szeretet. Ezt pedig cselekedjétek, tudván az időt, hogy ideje már, hogy az álomból felserkenjünk;” (Róm.13,10-11a előtte és utána lévő versek). „Ne is aludjunk azért, mint egyebek, hanem legyünk éberek és józanok.” (I.Thessz.5,6. előtte és utána lévő versek). A hegedűt látva az is elgondolkodtatott, vajon a fiú mit játszhatott rajta? Biztosan szívesen hallgatták. Volt-e számára kedves zeneszerző, zenedarab? Az ember élete is olyan, mintha egy hatalmas zenemű lenne. És ahogyan nem mindegy, hogy ki és milyen zenéi darabot ad elő a hegedűn, hasonlóképpen az sem mindegy, hogy az ember életének ki az irányt mutatója, ki a tulajdonosa. Esetleg van valami akadály, hogy elhiggyem a következő mondatot? „Mint ahogy Isten volt az, Aki Krisztusban megbékéltette magát a világot, nem tulajdonítva nekik az ő bűneiket,” (II.Kor.5,19.)

Somogyiné Gyüre Mara

ÚJRA NAGYTÁBOR!

Ha Urunk megsegít, 2020 nyarán is együtt örülhet minden nemzedék egy gyülekezeti táborban! Óvodánkból, szociális központunkból, gyülekezetünk minden részéből és rétegéből nagy szeretettel hívunk és várunk mindenkit a testi-lelki feltöltődés nagyszerű alkalmát kínáló együttlétre, **augusztus 2-8-ig** (V-Szo) a nyárádszentlászlói (Erdély) **Pásztortűz Panzióba!**

A részvétel 3 éves korig ingyenes, a fiataloknak kedvezményes, a teljes ára pedig 50 eFt/fő/hét.

Imádkozzunk, hívogassunk, készülődjünk erre az áldott lehetőségre!

ISTEN AJÁNDÉKAI, SZEMÉLYESEN A TIED LEHET!

Isten felbecsülhetetlen szeretete:

„Isten azonban a maga szeretetét mutatta meg irántunk, mert Krisztus már akkor meghalt értünk, amikor még bűnösök voltunk.”

Róma 5,8.

Isten egyedülálló ajándéka:

„Mert a bűn zsoldja a halál, Isten kegyelmi ajándéka pedig az örök élet Krisztus Jézusban, a mi Urunkban.”

Róma 6,23.

Bűneim megvallása:

„Ha megvalljuk bűneinket, hű és igaz Ő: megbocsátja bűneinket, és megtisztít minket minden gonoszságtól.”

I.Ján. 1,9.

Hogyan lehet új életem?:

„Keressétek az Urat, amíg megtalálható! Hívjátok segítségül, amíg közel van! Hagyja el útját a bűnös, és gondolatait az álnok ember! Térjen az Úrhoz, mert irgalmaz neki, Istenünkhöz, mert kész megbocsátani.”

Ézs. 55,6-7.

Szíveddel megszólíthatod Jézus Krisztust, és bízatsz Benne:

„Ez a bizonyágtétel pedig az, hogy Isten örök életet adott nekünk, és ez az élet az Ő Fiában van. Akié a Fiú, azé az élet; akiben nincs meg Isten Fia, az élet sincs meg abban. Ezt azért írtam nektek, akik hisztek Isten Fia nevében, hogy tudjátok: örök életetek van.”

I.Ján. 5,11-13.

ALKALMAINK

Vasárnap:	09:00 Istentisztelet a középkerthi gyülekezeti házban (Budai Nagy Antal u. 93.) 10:10 Istentisztelet a Kálvin téren (Húsvétől november végéig a templomban, egyébként a gyülekezeti teremben – Kálvin tér 19.) 16:30 Énekkari próba (gyülekezeti terem) 18:00 Esti Istentisztelet és/vagy tematikus alkalom (gyülekezeti terem)
Hétfő:	15:00 Beteglátogatók bibliaórája (minden hónap első hétfő) (ifi terem) 18:00 Felnőtt-konfirmációi előkészítő (lelkészi hivatal)
Kedd:	15:00 Asszonykör 18:00 Második kedden: Keresztelői előkészítő (lelkészi hivatal) 19:00 Második kedden: Jegyesoktatás (lelkészi hivatal)
Szerda:	09:30 Baba-Mama kör minden hónap 1. és 3. szerda (ifi terem) 15:00 Középkerthi bibliaóra (Húsvétől november végéig a gyülekezeti házban (Budai Nagy Antal u. 93.) egyébként a Szociális Központban (Budai Nagy Antal u. 82.)
Csütörtök:	10:00 Bibliaóra (minden hónap 1. és 3. csütörtök a Kálvin Szociális Központban, minden hónap 2. és 4. csütörtök Rákóczi úti Idősek Klubjában) 17:00 Konfirmációi előkészítő (ifi terem) 18:00 Hit- és élet bibliaóra (gyülekezeti terem)
Péntek:	15:00 Szövetségek bibliaórája (ifi terem)
Szombat:	17:00 Ifjúsági bibliakör (ifi terem)

„Mert minden tiérettetek van, hogy a kegyelem sokasodva sokak által a hálaadást bőséggé tegye az Isten dicsőségére.” II.Kor.4,15.

„Az ÚR legyen a lelkeddel! Kegyelem veletek!” II.Tim.4,22.

